

Ban Dự án Hà Nội Tôi Yêu

® HDINVESTMENT.JSC

Đại Lễ 1000 năm Thăng Long

m ù a hà n ô i

Chịu trách nhiệm: Đinh Tiến Hoàng | Biên tập: Nông Thị Minh Ngọc | Hiệu đính: Trần Thị Hương

Thư ngỏ

Hà Nội luôn là một địa danh văn hóa, kinh tế, chính trị của cả nước. Tìm hiểu các thông tin về kinh tế, văn hóa, giải trí....của Hà Nội luôn là một nhu cầu thiết yếu của nhiều tầng lớp nhân dân. Bên cạnh đó, năm 2010 là năm quan trọng, với rất nhiều những dịp lễ kỷ niệm lớn, đặc biệt là đại lễ 1000 năm Thăng Long. Đây là một cột mốc văn hóa, lịch sử được quan tâm của cả trong và ngoài nước. Đó chính là lí do chúng tôi lựa chọn chủ đề về Hà Nội để định hướng nội dung cho dự án chuỗi website Hà Nội.

Dự án chuỗi website về Hà Nội mang tên **Hà Nội Tôi Yêu** được công ty CP ĐT Hoàng Đạt triển khai thực hiện từ tháng 2 năm 2010. Với những nỗ lực, tâm huyết và tình yêu dành cho Hà Nội, các thành viên ban dự án đã cho ra những sản phẩm văn hóa gây được ấn tượng với độc giả yêu Hà Nội.

Đại Lễ 1000 năm Thăng Long đang đến rất gần, dự án cũng đang đi vào giai đoạn gấp rút hoàn thành để hòa chung không khí của ngày Đại Lễ.

Dự án là một bức tranh tổng thể, đi từ những sự kiện gắn với Đại Lễ, cũng như những góc sâu trong tâm hồn Hà Nội, những nếp sống, những cảm xúc của người Hà Nội.

Bên cạnh việc xây dựng và hoàn thiện chuỗi website về Hà Nội, Ban dự án còn cho ra mắt những ấn phẩm về Hà Nội. Chúng tôi đã dành nhiều tâm huyết để xây dựng Tủ sách Hà Nội với những ấn phẩm điện tử được tặng miễn phí cho quý bạn đọc. Chúng tôi hi vọng những tâm huyết này sẽ mang lại cho quý bạn đọc yêu Hà Nội những điều thú vị.

Tư liệu chúng tôi sử dụng để thực hiện những ấn phẩm này hoàn toàn được sưu tầm và biên tập từ các nguồn trên Internet nên không tránh được những thiếu sót. Một số tư liệu do lấy ở các nguồn thứ cấp, nên chúng tôi không thể trích dẫn nguồn đầy đủ. Chúng tôi mong nhận được sự thông cảm từ các tác giả.

Xin chân thành cảm ơn và mong nhận được những góp ý từ phía bạn đọc!

Ban dự án

Mục Lục

Hà Nội...Gọi tên bốn mùa	5
Xuân Hà Nội.....	9
Một mùa Xuân gặt hái.....	11
Một mùa Xuân gieo trồng	11
Mưa phùn, tiếng gọi mùa xuân.....	15
Trong em một mùa Thu Hà Nội.....	18
Hà Nội mùa thu cách mạng	20
Hà Nội và Mùa Hạ... ..	23
Lặng lẽ chiều đông Hà Nội	25
Nhớ cơn Mưa Hạ ...Hát về Mùa Đông	28
Tháng tám mùa thu Hà Nội nhớ Cốm	32
Ơi mùa thu Hà Nội	35
Hà Nội mùa Thu với hương hoa Sứ.....	38
Hà Nội và mùa heo may thương nhớ	59

Hà Nội...Gọi tên bốn mùa

Hà Nội đương mùa xuân, sớm mai đất trời nhẹ như hơi thở. Những đóa cúc to tướng nở rộ cả phố phường. Những bó hoa cánh trắng, cánh tím, cánh vàng ... Phố tiếp phố, người tiếp người, màu hoa tiếp nối màu hoa. Hơi xuân ẩm ướt và trong lành thấm vào từng mái nhà, từng con đường, đẹp dễ và trong trẻo.

Hà Nội đương mùa hạ. Trưa nắng, ánh sáng hắt lên cây lá những vệt dài, rực rỡ và sóng sánh. Gió thổi xào xạc, phố trưa vắng vẻ, yên bình. Những khung cửa cũ kỹ, những chậu cây cảnh, những chiếc lọ hoa trong góc nhà ... và ánh sáng nhẹ nhàng đến từ phía sau. Màu xanh dịu êm pha thêm một chút nắng vàng trong suốt, điểm xuyết cho một không gian sống, không gian riêng đặc trưng của Hà Nội. Một Hà nội giản dị và suy tư.

Hà Nội đương mùa thu, đường phố lá rơi bài hoải. Đi giữa hai hàng cây thấy lòng thênh thang, rộng mở. Lá tỏa ra trên những con đường. Chỉ khác là lá màu xanh. Không phải lá vàng như mùa thu vốn thế. Làn sương mỏng mảnh như tấm lụa phủ trên thành phố, tưởng chừng như có ... tưởng chừng như không ...

Hà Nội đương mùa đông, đêm về giá lạnh. Đêm Hà Nội trầm lắng, suy tư như hoài cổ. Hà Nội có nhiều đường, nên tôi thường đi lạc. Những con đường giống nhau, giống nhau và rất lạ ... Như lòng người nhiều nẻo, chẳng thể nào biết được nông sâu ?

Sưu tầm

Xuân Hà Nội

Cứ như là mưa xuân, mà đúng là mưa xuân đang về... một màn sương mỏng bao phủ Hà Nội - thành phố đang bước sang ngàn năm lịch sử. Mưa, hẳn rằng không phải ai ai cũng yêu thích. Nhưng có lẽ mỗi chúng ta sẽ không cảm thấy phiền lòng bởi những làn mưa bụi giăng mắc trong dịp giáp Tết này. Phải chăng đó cũng là báo hiệu cho một mùa xuân đang về...

Bữa ấy, mưa xuân phơi phới bay,

Hoa xoan lớp lớp rụng rơi đầy.

Hội chèo làng Đặng đi ngang ngõ,

Mẹ bảo: “Thôn Đoài hát tối nay”.

Cả đất trời như bàng lảng một làn sương khói lững lờ, quẩn quít từng góc phố hàng cây. Mùa xuân về, vạn vật như đang cựa mình sau một mùa đông giá rét. Lộc biếc, chồi non, muôn hoa trỗi dậy... Bao trùm bức tranh mùa xuân yên ả đó là những màn mưa bụi mỏng manh...

Năm xưa, cũng trong một ngày sương khói như vậy, nhà thơ Nguyễn Bính với hồn thơ “chân quê” đã vẽ nên một bức tranh “Mưa xuân” hữu tình. Hình ảnh mưa xuân xuyên suốt toàn bài thơ như một nhân vật trữ tình với bao cung bậc xúc cảm, buồn, vui, đợi chờ, thấp thỏm... Dường như mưa xuân đã đồng cảm với tâm trạng của cô thôn nữ một làng quê cổ miền Bắc lần đầu yêu.

Đã bấy nhiêu năm thi sĩ đã là người thiên cổ, nhưng mỗi độ xuân về, mưa bụi bay... mưa đùa trên những đôi má hồng của cô thiếu nữ Hà thành lòng ta lại nhớ đến “Mưa xuân”, nhớ thi sĩ chân quê ngày nào...

Xuân đang về, mưa xuân cũng đang nhẹ nhàng thả mình vào không gian xuân ấy, chúng ta hãy thử ngửa lòng bàn tay để cho những hạt bụi mùa xuân thấm đẫm tâm hồn mình. Để ta cũng vội vàng hòa mình vào mưa bụi bay...

Là người con của Hà Nội hay chỉ là lữ khách đã từng một lần đến thủ đô mỗi độ xuân sang cũng không thể nào quên sự ngọt ngào của mưa xuân, sự ầm ập khi những hạt mưa mơn man trên má.

Giờ này Hà Nội đang mưa, cơn mưa phún lây phây, nhè nhẹ rơi. Dường như Hà Nội đẹp lên nhờ những hạt mưa phún, “mưa chẳng làm ướt tóc ai nhưng lại làm ướt trái tim khách bộ hành”. Mưa xuân như cánh én báo hiệu Tết sắp về, tiết trời những ngày ấy chẳng thể nào quên! Hể chạm, dù chỉ rất nhẹ, rất khẽ thôi vào những hạt mưa bụi, ta lại nhớ Tết vô cùng...

Hà Nội của chúng ta sắp bước sang nghìn năm tuổi, nghìn năm nay mưa xuân cứ thế, nhẹ nhàng, đằm thắm tô điểm sắc hương cho mùa xuân Kinh Bắc. Năm mới đang cận kề, quê hương đất nước đang khởi sắc... Hào khí dân tộc xưa nay đang dần hiện lên trong từng lễ hội. Mỗi một chúng ta tự hào xiết bao về một dân tộc ngàn năm văn hiến, một thủ đô tròn nghìn tuổi...

Sưu tầm

Một mùa Xuân gặt hái

Một mùa Xuân gieo trồng

Đi trên những nẻo đường Xuân của Thủ đô Hà Nội năm Đại lễ, nghe trong lòng đất, nghe trong lòng người tinh thần và âm hưởng lời thơ Bác Hồ chúc Tết năm xưa: “Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua...” và câu hát rất đỗi tự hào về Thủ đô Hà Nội: “Đây Thăng Long, đây Đông Đô, đây Hà Nội. Hà Nội mến yêu...”.

Cảm nhận đầu tiên và bao trùm của những ngày Xuân năm nay thật là rõ nét: Đó là sự giao hòa của đất - trời và lòng người, với mỗi nhân duyên thật là tốt đẹp.

Những ngày cuối năm Kỷ Sửu 2009, trời đang nắng nóng oi ả, người người đều lo Tết này không biết sẽ bảo quản hoa tươi, quả ngọt, bánh chưng ngày Tết ra sao; cứ tiết trời thế này thì sau một năm lo toan, vất vả, sẽ không ăn, không chơi, không nghỉ ngơi gì được, chứ đừng nói đến thưởng Xuân, đón Tết. Thế mà bỗng chốc trời đất chuyển vần rất nhanh và thật vô cùng đúng tiết, cứ như cuộc hẹn hò của mùa Xuân này đã được tạo hóa sắp đặt từ lâu. Gió bắc tràn về muôn nơi, mời gọi những chiếc lá vàng còn nấn ná, lưu luyến mùa đông vội vã chào năm cũ để đáp chuyến tàu thời gian, nhằm hướng tây đông mà đi tiếp cung đường đã hẹn, nhường lại điểm đỗ trong sân ga cho một mùa Xuân mới. Với một tiết trời khô ráo, rét thật ngọt, lại có cả mưa xuân rắc trên bầu trời, cho vạn vật và con người đưa tay ôm lấy mùa Xuân vào lòng. Cây cối thi nhau đâm chồi, nảy lộc. Người người đua nhau khoe sắc áo quần, nói nói, cười cười, dặt tay nhau vào Xuân, trẩy hội.

Người Hà Nội và ở khắp nơi đổ về Hà Nội vui Xuân, đón Tết đều có chung nhận xét. Đó là thành phố của chúng ta, Thủ đô của chúng ta bước vào tuổi 1000 càng thêm trẻ, thêm Xuân, thêm mới. Được biết, chủ trương của thành phố tổ chức vui Xuân, đón Tết năm nay vẫn là với những chữ vàng truyền thống: Vui tươi, lành mạnh, an toàn, tiết kiệm; và thành phố phải Sáng - Xanh - Sạch - Đẹp. Nhưng lãnh đạo thành phố đặc biệt nhấn mạnh: Vẫn là những chữ, những câu đó, nhưng chúng ta phải quyết tâm phấn đấu để có thêm một chữ "hơn": Đón Xuân năm Đại lễ 2010 phải vui hơn, lành mạnh hơn, an toàn hơn, tiết kiệm hơn và Sáng - Xanh - Sạch - Đẹp cũng phải hơn.

Lâu nay, có những điều chúng ta từng ước mong nhiều mà chưa làm được. Nhưng năm nay, nhân dân ghi nhận Thủ đô Hà Nội đã rất cố gắng sao cho không chỉ Tết đến với mọi người, mọi nhà, mà Thủ đô năm nay phải cố gắng sao cho Xuân này phải hơn những mùa Xuân trước.

Những trục đường lớn hướng về trung tâm thành phố, đặc biệt là xung quanh hồ Gươm thiêng liêng và Quảng trường Ba Đình lịch sử, ai ai cũng thấy sự đổi mới của Thủ đô Hà Nội. Ánh sáng điện nhiều hơn, trang trí mới mẻ, đẹp hơn, hoa xuân cũng nhiều và rực rỡ hơn. Nam thanh, nữ tú dập dìu nắm tay nhau đi trong mùa Xuân, thỏa sức chọn nơi chụp ảnh. Với bao người, đây sẽ là những tấm ảnh kỷ niệm phản chiếu gương mặt người, gương mặt Thủ đô năm 2010 - năm kỷ niệm 1000 năm Thăng Long - Hà Nội.

Bước đi trên con đường Xuân dẫn chúng ta vào năm Đại lễ, không ai có thể quên được những gian truân, vất vả của một năm vừa mới đi qua. Quả là một năm với biết bao là khó khăn, thử thách: Đại khủng hoảng kinh tế, tài chính toàn cầu làm rung chuyển mọi ngôi nhà kinh tế của tất cả quốc gia; là thiên tai nghiêm trọng chà đi, xát lại khúc ruột miền Trung; là dịch bệnh, nhất là H1N1 hăm dọa nguy cơ bùng phát... Ai mà không lo

lắng bởi một năm khó khăn thực sự chồng chất. Với thành phố Hà Nội, lại còn thêm hai việc lớn, việc khó. Đó là tiếp tục thực hiện những công việc của một lộ trình hợp nhất tỉnh, thành, huyện, xã về với Thủ đô và khẩn trương thực hiện các dự án, các công trình, các chương trình hướng tới Đại lễ 1000 năm Thăng Long - Hà Nội.

Thực hiện Nghị quyết số 15 của Quốc hội về mở rộng địa giới hành chính Thủ đô Hà Nội, dân số từ 3,4 triệu người lên 6,4 triệu; diện tích từ 920km² lên 3.344km²; từ 14 quận, huyện lên 29 quận, huyện, thị xã; từ 212 xã, phường, thị trấn lên 577 xã, phường, thị trấn. Số lượng cán bộ quản lý, cán bộ trong hệ thống chính trị, số lượng đảng viên cũng đông nhất so với các tỉnh, thành trong cả nước.

Thật ra, cái lớn, cái khó không chỉ là quy mô, bởi cũng có những tỉnh diện tích còn lớn gấp 3 - 4 lần Hà Nội. Những vùng xa trung tâm của Hà Nội thẳm tháp gì so với Hà Giang, Lai Châu, Thanh Hóa, Nghệ An, các tỉnh Tây Nguyên... với núi cao, đèo sâu, giao thông trắc trở. Thách thức của Thủ đô là hợp nhất, mở rộng địa giới hành chính phải khơi dậy được những nguồn lực cho Thủ đô vươn tới những tầm cao mới, khắc phục được những bất cập, quá tải hiện nay để xây dựng một Thủ đô văn hiến - văn minh - hiện đại, xứng với một đất nước, một dân tộc có hàng nghìn năm lịch sử, đang dốc sức, dốc lòng thực hiện công nghiệp hóa, hiện đại hóa, xây dựng nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa dân giàu - nước mạnh - xã hội công bằng, dân chủ, văn minh.

Nhìn lại năm qua, khó khăn là thế, nhưng với sự nỗ lực của toàn Đảng, toàn dân, đất nước chúng ta vẫn gặt hái được những thành tựu quan trọng trên nhiều lĩnh vực. Thành phố Hà Nội một lần nữa không phụ lòng tiên tổ, không phụ lòng nhân dân cả nước, đã quyết tâm thực hiện đạt được cả ba mục tiêu lớn. Đó là kinh tế tăng trưởng khá cao (6,7%); thực sự bảo đảm tốt vấn đề an sinh xã hội; chăm lo tốt quốc phòng, an ninh, trật tự an toàn xã hội. Nhiều chỉ tiêu quan trọng như thu ngân sách, thu hút đầu tư, tốc độ giải ngân các dự án đạt mức cao hơn những năm trước. Hai nhiệm vụ trọng đại riêng của Thủ đô là thực hiện Nghị quyết 15 của Quốc hội và chuẩn bị cho Đại lễ 1000 năm Thăng Long - Hà Nội tiếp tục được triển khai hết sức tích cực và thu được những kết quả thật đáng mừng. Có biết bao là việc lớn, việc khó được giải quyết trong năm qua: di dời địa điểm khách sạn SAS và chợ 19-12; điều chỉnh hàng loạt dự án sân golf; xử lý các công trình xây dựng trái phép và chặt hạ cây xanh; giải phóng mặt bằng cho hàng loạt công trình, dự án lớn, trong đó phải kể đến nút giao thông Thanh Xuân... Cuối năm, thành phố kiên quyết triển khai hàng loạt công việc liên quan đến chỉnh trang đô thị: hạ ngầm các tuyến dây mà báo chí gọi là "rác trên trời"; là kêu gọi nhân dân không đổ rác ra đường phố với quyết tâm dọn sạch "rác dưới đất"; và đặc biệt là quyết tâm tẩy trừ "rác trên tường" do tuổi trẻ Thủ đô đi đầu, tuyên chiến với tệ nạn quảng cáo, rao vặt, bôi bẩn thành phố. Công việc đang được triển khai quyết liệt, đồng bộ, mới ra quân đợt đầu đã

đem lại kết quả thật rõ rệt. Nhiều đường phố trước đó nham nhở, lấm lem là thế, hôm nay như được khoác trên mình áo mới.

Hà Nội, Thủ đô của chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, và phải làm nhanh, làm tốt hơn nữa. Ai ai cũng bức xúc về ách tắc giao thông; về ô nhiễm môi trường, nhất là rác và bụi bặm; về sự quá tải và bất cập về quy hoạch, kiến trúc, giữ gìn cảnh quan và quản lý trật tự đô thị; về sự sa sút trong văn hóa ứng xử, giao tiếp của một bộ phận người không còn giữ được nét thanh lịch, tao nhã của người Tràng An...

Nắm tay nhau bước vào mùa Xuân 2010 để thưởng ngoạn, hưởng một mùa Xuân mới nhưng cũng là để tiếp sức, để cố gắng làm đẹp hơn cho những mùa Xuân sau. Chúng ta phải làm tốt bổn phận của người gieo trồng, chứ không phải chỉ là người gặt hái mùa Xuân.

Người Hà Nội cùng với cả nước đã đi những bước hứng khởi đầu tiên vào mùa Xuân của năm Đại lễ. Đó là một năm đầy ắp các sự kiện trọng đại của Đảng, của đất nước. Với tình cảm và trách nhiệm của người trong cuộc, những người gặt hái và gieo trồng, nâng niu, chăm sóc cho những mùa Xuân tương lai, chúng ta có quyền tin tưởng, phấn khởi, tự hào và quyết tâm phấn đấu, để Xuân này, năm 2010 này thực sự trở thành dấu ấn đặc biệt, thành cột mốc rạng rỡ với Thủ đô và đất nước, vững tin bước vào thập kỷ thứ hai của thiên niên kỷ thứ hai, năm đầu tiên của nghìn năm thứ hai của Thủ đô thân yêu và kiêu hãnh của chúng ta. Những thành tựu của năm 2010 sẽ là món quà đầy ý nghĩa, là đóa hoa xuân tươi đẹp dâng lên chúc mừng thành công Đại hội XI của Đảng quang vinh.

Sưu tầm

Mưa phùn, tiếng gọi mùa xuân

Người khách phương nam bỗng sửng sờ run người khi bắt gặp làn gió lạnh mang theo những bụi nước li ti lướt qua. Cơn mưa phùn như tiếng gọi của mùa Xuân để trái tim nao lòng và vấn vương nơi xứ Bắc.

1. Đã quen với nắng ấm phương Nam và những cơn mưa như trút nước chợt đến chợt đi... Bỗng sửng sờ run người khi bắt gặp làn gió lạnh mang theo những bụi nước li ti lướt qua vào một ngày đầu xuân nơi đất Bắc.

Mưa phùn, những cơn mưa vừa nhẹ, vừa mỏng như một tấm màn nước mờ mờ, ảo ảo phủ lên muôn vật tạo nên khung cảnh như sương như khói. Không một ai, dù tâm hồn có chai đá đến mấy cũng có thể làm ngơ khi bắt gặp một rèm mi cong cong của thiếu nữ, đọng vài giọt mưa nhỏ như kiêu trang điểm đặc biệt do chính cơn mưa phùn vô tình tham dự, để rồi đón một cái nhìn vừa trong trẻo vừa ngây thơ, vừa ướt đẫm những mộng mơ và những câu hỏi không tên sâu trong đáy mắt... Đá cũng tan chảy thành nước, hòa vào mưa rồi ngấn ngơ nuôi tiếc.

Dưới mưa, chen với những luồng gió giấu trong mình cái buốt giá, gơ tay chạm khẽ vào hạt nước mỏng manh như bụi, có cảm giác nếu như ai đó lỡ gây một tiếng động mạnh, mọi cái đều vỡ tan, biến mất, giống như một bàn tay thô vụng, tàn nhẫn xé nát bức tranh vừa thơ vừa mộng dệt bằng cơn mưa.

Những hàng cây, những con đường, những ngôi nhà và cả những bóng người trong mưa đều không rõ nét, đều mang một vẻ huyền bí không một họa sĩ nào có thể khắc họa được.

Mưa đã dệt một tấm màn mờ ảo lung linh. Thoáng lay động không biết mình sống trong mộng hay thực, phía trước mình là tranh, là thơ hay là ảo ảnh... Tất cả như không có thực dưới mưa.

Về đêm. Cảm nhận về cơn mưa phùn càng lắng đọng.

Trong buổi lạnh, bụi mưa dường như ấm hơn. Mơ hồ đâu đó những tiếng động khẽ khàng từ những thân cây xù xì. Bất chợt reo lên thành tiếng khi nhìn thấy thật nhiều chồi non đang cố lách ra, vươn lên màu xanh mướt nhỏ nhoi như những đốm sáng trong đêm mưa, từ các vết sần sùi trên thân cây già nua cằn cỗi. Một chút gì len lỏi trong tim thật ấm áp dù đêm thật lạnh.

2. Em phone: “Anh đã vẽ mưa phùn bao giờ chưa? Đẹp, siêu thực, tuyệt vời...”. Câu nói như lời mời, như sự thôi thúc. Tôi bay từ miền nắng phương Nam ra mùa xuân phương Bắc. Mưa phùn là cái cớ để em cho tôi... gặp em.

Em mảnh dẻ như nhành liễu đứng đưa bên Hồ Gươm. Như từ bức tranh trong viện bảo tàng. Em đón tôi. Đôi mắt màu nâu, rợp bóng hàng mi cong như nét phẩy cây cọ... Tôi đi trong mưa bên em. Mưa phùn như tấm màn dệt bằng muôn ngàn bụi nước, phả hơi lành lạnh. Hàng cây bên đường huyền ảo trong mưa. Phố Hà Nội chênh vênh những mái ngói vẩy cá, những góc cạnh không tên hư hư thực thực. Tôi sửng sờ khi bắt gặp những hạt mưa nhẹ như bụi động trên mi em, li ti như từng viên ngọc, những hạt mưa làm tôi bối rối. Tôi muốn chạm vào em nhưng lại sợ. Nỗi sợ không đặt được tên, chỉ sợ khi chạm vào thì những viên ngọc tuyệt đẹp kia sẽ tan ra mất mà không ngòai bút nào có thể lưu lại được giây phút này.

Chúng tôi vào một quán nước ven đường. Em chúm môi thổi chén chè tàu bốc khói. Tôi thấy mình trẻ lại bên em, ngoài kia mưa vẫn mềm mại thả những sợi tơ từ trời, giăng mắc. Những sợi mưa run rẩy phủ lên phố xá một màu xám bạc, tôi như người mộng du, thậm chí không dám thở mạnh, em đang ở bên tôi rất gần, rất gần...

Tôi là họa sĩ phóng túng, quen những gam màu nóng, những nét cọ phóng khoáng như nắng gió phương Nam. Mưa phùn giống như cơn mộng mà tôi biết đến lần đầu. Em, bức tranh cổ, phẳng phất một mối tình như những hạt mưa trên tóc, trên mi, tôi chỉ có thể ngấm nhìn thôi mà không thể cầm vào được...

Em nhìn tôi thăm hỏi bằng ánh mắt trong veo. Mưa ngoài kia mềm mại, quyến rũ, bí ẩn, mọi vật như được cách điệu ảo ảo, liêu trai, sương khói. Bàn tay cầm cọ của tôi chợt run lên bất lực, làm sao họa được những nét mưa như có như không thế này. Và cả em, em trong mưa phùn lung linh như từ bức họa cổ bước ra mong manh, chợt tan, chợt hiện...

Mưa phùn, mưa phùn... Em miên nhớ trong tôi.

Và sáng ra, dưới mưa, một màu xanh tràn ngập như phép lạ khắp nơi. Sức sống như tràn ra từ màu xanh mơn mớn ấy. Những trái tim yếu đuối già nua như hồi sinh cùng những mầm xanh và những tứ thơ sẵn sàng tuôn trào để cho đời thêm đẹp với vô vàn ước mơ xanh. Những cơn mưa phùn đất Bắc đã làm cho khách phương Nam xao xuyến. Mỗi khi mùa mưa tới, nhìn những dòng mưa xối xả đổ xuống như trút hết nước trên trời cao, nhớ đến nao lòng những hạt mưa nhỏ bé, nhẹ như sương, đủ làm duyên cho những hàng mi thiếu nữ, và để trái tim ai phải vấn vương thương về xứ Bắc.

Sưu tầm

Trong em một mùa Thu Hà Nội

Người ta thường ca ngợi mùa Thu Hà Nội với bầu trời trong xanh và hương vị nồng nàn của hoa sữa. Mỗi lần trời chuyển sang Thu, trong tôi câu hát ấy cứ văng vẳng...

Có phải em là mùa Thu Hà Nội/Tuổi phong sương ta cũng gắng đi tìm.../Có phải em là mùa Thu Hà Nội/Nghìn năm sau ta níu bóng quay về...

Tiếng nhạc du dương cùng chút buồn vừa xa vắng vừa thắm sâu trong tim tôi đã đưa tôi vào thế giới thật của tôi. Tất cả chuyện đáng nhớ với tôi đều xảy ra lúc Hà Nội vào Thu.

Tôi đã gần như không đủ nghị lực để tiếp tục phấn đấu để ở lại Hà thành sau khi anh ra đi. Tôi mong thời gian trôi thật nhanh, để tôi tốt nghiệp đại học và rời khỏi Hà Nội. Có lẽ là để chạy trốn những kỷ niệm giữa tôi và anh.

Mùa Thu năm ấy, tôi bước chân vào một đại học tại Hà Nội. Cũng mùa Thu ấy anh đến bên tôi che chở cho tôi, giúp tôi học tập và vượt qua những khó khăn. Rồi cũng từ mùa Thu ấy, lần đầu tiên tim tôi rung động. Rồi cũng rất nhanh, khi mùa Thu chưa qua, anh đã rời xa tôi. Đến giờ tôi vẫn không thể hiểu vì sao anh lại ra đi.

Nhưng tôi đã sai, càng muốn từ bỏ kỷ niệm, muốn rời xa nơi đầy ắp “sự kiện” ấy thì hình ảnh của anh lại càng rõ nét hơn, đậm sâu hơn. Càng tiếp xúc với nhiều người con trai khác để cố quên anh thì tôi càng nhớ anh hơn. Trong lòng tôi không trách hờn anh mà tôi còn phải cảm ơn anh, vì những gì anh dành cho tôi hoàn toàn trong sáng.

Anh chưa làm gì để khiến tôi phải ân hận, hối tiếc hay có lỗi với người đến sau. Tình cảm ấy thật trong sáng, chỉ một cái cầm tay thôi nhưng đã khiến tôi không thể quên anh, không thể quên nhịp tim lần đầu tiên đập lạc nhịp vì anh. Nhớ về anh, nhớ về Hà Nội, mùa Thu Hà Nội là nhớ về mối tình đẹp trôi qua nhanh nhưng nó đậm sâu đến lạ kỳ.

Đến nơi ở mới, là nơi cách xa Hà Nội hàng trăm cây số, tôi đã gặp chàng trai mới. Anh ấy yêu tôi từ lần đầu tiên gặp gỡ. Anh làm việc tại Hà Nội. Dù sống và làm việc xa nhau nhưng anh ấy là người thay thế khá “ổn” cho cố nhân. Theo thời gian, tình cảm lớn dần và tôi yêu anh.

Rồi cũng đến mùa Thu, khi hoa sữa đang bắt đầu mùa nở rộ trên những con phố. Mùa Thu Hà Nội. Đúng mùa Thu ấy anh rời xa tôi mãi mãi trong một tai nạn giao thông. Tôi đến bên mộ anh với những bông hoa sữa, hương hoa sữa vẫn nồng nàn mà chỉ có một mình tôi đứng đìu hiu bên ngôi mộ với bao nhiêu câu hỏi “tại sao anh lại ra đi?”, “tại sao là mùa Thu...?”.

Mùa Thu Hà Nội ơi! Sao mọi chuyện lại xảy ra vào mùa Thu vậy?

Tôi thấy mình như có duyên nợ với mùa Thu Hà Nội, cái duyên nợ ấy luôn đi theo tôi dù là những điều thật buồn và tôi vẫn yêu mùa Thu Hà Nội.

Sưu tầm

Hà Nội mùa thu cách mạng

Hà Nội những ngày tháng 9 rợp trời cờ và hoa mừng ngày Tết Độc lập. Dường như ngày Quốc khánh đã thành niềm tự hào trong tiềm thức mỗi người dân về một đất nước độc lập - thống nhất!

“Hôm nay sáng mừng 2 tháng 9/Thủ đô hoa vàng nắng Ba Đình”. Đó không chỉ là Tết Độc lập đầu tiên của nước nhà cách đây hơn sáu mươi tư năm mà là Tết Độc lập của sáu mươi tư năm qua. Vẫn còn đây không gian của “muôn triệu tim chờ, chim cũng nín”. Sau hơn nửa thế kỉ nước Việt được khai sinh, nhân dân được sống trong tình đồng bào thuận hòa no ấm. Mỗi năm ngày Quốc khánh trở thành ngày lễ thiêng liêng nhất, có ý nghĩa nhất trong lòng mỗi người Việt dù ở trong nước hay đang công tác và làm việc ở nước ngoài.

Tháng 9 về, nắng Ba Đình lại nhuộm vàng, trời xanh thanh bình quá. Nghe trong không gian đâu đây chỉ còn tiếng cờ reo. Lá cờ đỏ sao vàng tượng trưng cho dân tộc Việt Nam và quá trình đấu tranh để đi đến giành độc lập hoàn toàn. Ai hôm nay đi qua cột cờ Hà Nội, lòng vui mừng và tự hào với cảm giác xao xuyến trong ngày độc lập, có bao giờ tự hỏi tại sao lá cờ dân tộc ta lại là cờ đỏ sao vàng. Nền cờ tượng trưng cho dòng máu đỏ, màu vàng của ngôi sao tượng trưng cho da vàng và năm cánh tượng cho sự đoàn kết của các tầng lớp sĩ , nông, công, thương, binh trong đại gia đình các dân tộc Việt Nam.

Điều này như muốn khẳng định tinh thần đoàn kết và sự thống nhất của người Việt. Dù là đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ, người đa số hay thiểu số chỉ cần sống trên lãnh thổ Việt Nam là chung nguồn cội Con rồng cháu tiên, phải có trách nhiệm với non sông đất nước. Lá cờ này lần đầu tiên xuất hiện tại khởi nghĩa Nam Kỳ và trở thành lá cờ của Việt Minh.

Trong khoảng thời gian ấy, lá cờ đỏ sao vàng là nỗi sợ khiếp sợ đối với thực dân Pháp và phát xít Nhật đang áp bức nước ta. Ngày 2 tháng 9 năm 1945, lá cờ đỏ sao vàng chính thức xuất hiện trong buổi lễ Tuyên bố độc lập tại Quảng Trường Ba Đình. Để từ đó, nhìn thấy lá cờ là nhìn thấy ý chí quật khởi của một dân tộc nhất quyết không chịu làm nô lệ. “Hỡi những ai máu đỏ da vàng /Hãy chiến đấu với cờ thiêng tổ quốc /Nền cờ thắm máu đào vì đất nước /Sao vàng tươi da của giống nòi /Đứng lên mau hồn nước gọi ta rồi /Hỡi Sĩ-công-nông-thương-binh /Đoàn kết lại như sao vàng năm cánh”

Trời thu Hà Nội nay đã thay áo mới! Nhưng trong không gian vẫn vang vọng lên tiếng Người đang đọc bản tuyên ngôn độc lập khai sinh ra nước Việt Nam ta. “Tôi nói đồng bào nghe rõ không?”. Một câu hỏi nằm ngoài văn bản của bản tuyên ngôn bỗng làm sống dậy cả rừng người đang lắng nghe. Và từ đó nhân dân ta gọi nhau triu mến là đồng bào. Người đã khẳng định một chân lí “Nước Việt Nam là một, dân tộc Việt Nam là một. Sông có thể cạn, núi có thể mòn song chân lý ấy không bao giờ thay đổi”. Dòng người vào viếng lăng cúi đầu lặng lẽ trong sự xúc động nhớ thương.

Tết độc lập, người dân dành thời gian để tri ân những người đã hi sinh vì nền hòa bình này cho dân tộc. Có biết bao nhiêu người đã ngã xuống cho màu cờ kia. Trong đó có một phần công sức của người thân mỗi chúng ta. Lịch sử là dòng chảy không ngừng nghỉ. Sự phát triển của đất nước nay cũng là sự tiếp nối của dòng chảy không ngừng

ấy. Đi trên đường Hà Nội, các con phố rợp cờ, đâu đó vang lên nhạc Tiến quân ca hùng tráng. Điều đó gọi lên trong tâm khảm mỗi con người về ý thức tự tôn dân tộc.

Ngày độc lập của Việt Nam không chỉ có ý nghĩa với riêng người Việt Nam. Đối với những người nước ngoài định cư và sinh sống ở Việt Nam, ngày này cũng là một ngày lễ đặc biệt. Đó là một cơ hội để họ hiểu hơn về đất nước và con người nơi mình đang sinh sống. Còn với thanh niên, giới trẻ, những người sinh sau đẻ muộn, những người chỉ được nghe những chiến công hiển hách ấy qua những câu chuyện, đoạn phim, sách, báo thì cảm giác của ngày lễ tết độc lập lại rất khác. Nền Giáo dục có thể dạy mỗi công dân biết đến ngày mừng 2 tháng 9 là ngày Bác Hồ đọc Tuyên ngôn độc lập, nhưng ý thức và tinh thần dân tộc là do sự tự giác của mỗi người, qua lời kể, hình ảnh, thước phim hay bất cứ tư liệu nào khác. Đó mới chính là điều quan trọng nhất làm nên niềm tự hào Việt Nam

Mốc son ngày độc lập đầu tiên năm ấy đã mờ dần và sẽ còn mãi về sau. Năm qua đi, tháng qua đi, thế hệ đi sau sẽ còn giữ mãi một màu cờ, một sắc trời dân tộc. Đó là niềm từ hào không thể xóa nhòa. Cho dù những nhân chứng lịch sử có thể không còn nữa, nhưng vẫn vẹn nguyên một dấu son lịch sử chói ngời, một mốc thời gian để mỗi người hướng về .

Tết Độc lập không chỉ là ngày treo lá cờ tổ quốc, không chỉ là quãng nghỉ ngơi giữa cuộc sống cuốn đi và công việc bộn bề. Khoảng thời gian ấy là khoảnh khắc thiêng liêng nhất để ngoái nhìn quá khứ hào hùng mà cha ông ta đã trải qua, chiêm nghiệm và thấy được giá trị của nền độc lập, dân chủ và tinh thần phụng sự đất nước. Một ngày trong 365 ngày để nghe trong trái tim mình bùng cháy khát vọng mãnh liệt cho quốc gia, dân tộc giàu mạnh bền vững. Một ngày sức mạnh dân tộc lên cao nhất, bởi khi đó cả triệu trái tim Việt Nam cùng trông về một hướng.

Sưu tầm

Hà Nội và Mùa Hạ...

Cái nóng đã bắt đầu râm ran trong lòng HÀ THÀNH từ đầu tháng 5. Một chút gió hanh khô và nóng khiến người ta nhăn mặt: *furious*;, làm bầm: *insane*:. Thành phố đã lên màu thời trang từ áo chống nắng đến khăn bịt mặt: *ninja*: và mũ vải: *pirate*:. Ở một góc đường, lão xích lô tranh thủ đánh một giấc dưới tán cây rợp bóng. Mỗi một người đi xe là một niềm hy vọng với gia đình lão: *yes*: . Nhưng lão biết mình đã quá già. Chiếc xích lô cũng han rỉ rồi. Cơ hội để lão chạy vòng vòng, ngắm nhìn thành phố này xem ra còn rất ít: *irked*: . HÀ THÀNH có một lão già trống trải cùng những nỗi niềm về cuộc sống.

Đằng kia, mấy người bán hàng rong nằm dài trên ghế đá nghĩ bâng quơ: *confused*: . Có lẽ họ chồn chân mỗi gối sau những ngày rong ruổi khắp phố phường. Đã bao lâu rồi họ không về quê nhỉ?? Họ không còn nhớ chồng, nhớ con, nhớ cả cái gia đình nghèo xơ xác? "Nhớ cái gì chú ơi?..." Giọng một phụ nữ thì thào mệt mỏi. Nhưng sao chị không nhìn thẳng vào tôi mà trả lời, sao phải đắm chiêu đôi mắt đâu đó? HÀ THÀNH cũng thẩn thờ cùng những người phụ nữ cô đơn.

Chiều! Người ta đổ xô đi hóng gió. Vĩa hè đã kín chỗ, mấy cái ghế đá ven đường trong các công viên, vườn hoa, quanh các hồ trong HÀ THÀNH như chỉ dành cho các đôi tình nhân, đám con nít quanh quần chơi "Ô ĂN QUAN" (lâu lắm tôi mới lại thấy bọn trẻ chơi trò này vì tôi tưởng giờ trẻ con không còn chơi trò này nữa mà dán mắt vào màn hình VI TÍNH chơi game hoặc CHÁT CHÍT:lol:). Chúng cười đùa về ngây thơ toát lên trên những khuôn mặt đen đúa.

Chúng là những đứa trẻ bán vé số dạo, đánh giày thuê, bán kẹo cao su cho khách du lịch... (là con của các chị các bà, các cô bán hàng rong ở quê lên HÀ THÀNH kiếm ăn,

thảo nào chúng chơi Ô ĂN QUAN - vì bọn trẻ thành phố sẽ bị cấm chơi trò đó vì sợ BẮN tay và mất vệ sinh trên vai, trên tay chúng còn nặng trĩu những món đồ nghề nhưng hình như chiều nào chúng cũng tụ hội về đây vui chơi rồi đến tối lại ngủ lăn ngủ lóc ở đâu đó... HÀ THÀNH vẫn còn rất nhiều và có lẽ là không bao giờ hết trẻ lang thang...

Đêm về! HÀ THÀNH lung linh dưới ánh đèn sáng. Trong các quán ăn, dân nhà giàu giới kinh doanh:coffee: đang bắt đầu cho ca làm việc thứ hai. Tiếng chạm ly kêu lanh canh, tiếng "DỒ...DỒ...DỒ.." vang cả một góc phố, bia hơi mát lạnh còn người uống thì hả hê cười nói: yes

Nhân viên phục vụ phần nhiều là sinh viên, họ cần mẫn làm thêm hồng kiếm chút đỉnh để cha mẹ không phải bươn trải lo học phí hay tiền trọ cho con cũng như dư chút đỉnh để mua sách đọc thêm. HÀ THÀNH vẫn luôn có nhiều mẫu người đầy ý chí đáng để trân trọng!

Khuya! Tưởng chừng HÀ THÀNH đã lịm hẳn trong giấc ngủ? Nhưng đó mới là lúc các quán ăn khuya vào cuộc, huyền ảo và ồn ã. Người ăn ở HÀ THÀNH thì sành nhất nước rồi. Trên đường xe cộ thưa hẳn. Một chút tĩnh lặng ôm chầm lấy dãy phố trong chốc lát. Nhóm sinh viên phục vụ đã tan ca cũng hồi hả về khu nhà trọ nghỉ ngơi sáng mai những giờ học căng thẳng còn chờ họ ở phía trước. Họ cười nói, hồi hả đạp xe, hứng chí còn thách đố nhau xem ai đạp xe về sớm nhất.

HÀ THÀNH là vậy! Trong sự bực bội, nóng bức của nó là những niềm vui nho nhỏ mà người ta đã gần bó biết bao nhiêu năm nay. Không ai là không có kỷ niệm ở thành phố này cả!

....05-2007 một ngày đầu hè lang thang từ sáng đến chiều chẳng để làm gì cả chỉ đi để nhìn cuộc sống quanh ta như thế nào...

Sưu tầm

Lặng lẽ chiều đông Hà Nội

"Chiều đông sương giăng phố vắng

Hàng cây lặng câm, tháp cổ mặc trầm

Ta còn chờ ai, nhạt phai sắc nắng

Heo may tan nhòa, bao giấc mơ xưa

Giờ em mong manh như khói,

Giờ ta nắng đã chiều rồi..."

(Thơ: Tạ Quốc Chương)

Chiều qua, lúc online với anh bạn gốc Bắc đang ở Sài Gòn, chợt thấy anh nhắc tới mùa đông Hà Nội. Anh hỏi mình trời đã chuyển mùa chưa, trong này mấy hôm rồi hết mưa lại se se gió lạnh... Mình hiểu, cái lạnh yếu ớt của phương nam, không đủ xoá tan nỗi nhớ về một mùa đông Hà Nội trong lòng người xa xứ. Chợt giật mình, dòng thời gian trôi thật nhanh...

Cứ mỗi khi cơn gió mùa đông bắc đầu tiên thổi tới, mấy đứa bạn thân lại có cái thú lang thang trên khắp những con phố nhỏ, cùng xuýt xoa vì hơi lạnh luồn khe kẽ, nhẹ trong gió thoảng... Rồi cùng yên lặng ngồi trong quán quen nghe nhạc Phú Quang... Năm nào cũng vậy... Không hiểu sao, những bản nhạc êm đềm man mác buồn ấy lại rất hợp với không khí đầu đông.

Đắm chìm miên man vào những suy tư, chợt nhớ đến những người bạn năm nào... Chúng mình sinh ra chỉ một vài năm sau ngày giải phóng, cùng lớn lên trong những năm đất nước trải qua thời kỳ cuối bao cấp, đầu mở cửa. Cuộc sống vất vả đầy khó khăn nhưng lại rất ấm áp tình người. Những ai đã từng trải qua những giờ khắc ấy, không thể nào quên được... Cho dù giờ mỗi đứa mỗi nơi, chúng mình vẫn luôn hướng về nhau với biết bao tình cảm thân thương trù mền... Ký ức về một thời gian khó vẫn luôn in đậm trong lòng mỗi người...

Nhớ cái lần háo hức đòi mẹ cho dậy sớm, bốn giờ sáng đã lợ mọ vác cục gạch to tường ra xếp chỗ trước cửa hàng lương thực, vậy mà đã thấy lố nhố biết bao người là người, đông vui như đi trẩy hội... Nhớ có lần tự nhiên thèm ăn phở sáng, thế là giả vờ ốm để mẹ cuống quýt chạy ra đầu phố mua về, giờ nghĩ lại thấy sống mũi vẫn cay cay... Nhớ những người hàng xóm tốt bụng đã trông nom mình những lúc bố mẹ bận đi làm, có miếng quà, tấm bánh chia đều cho lũ trẻ, không phân biệt thân sơ... Nhớ những mùa đông gió lạnh, áo phân phối chưa về kịp, thế là tụi trẻ con vẫn phải mặc những manh áo cũ mong manh đi học, lạnh cắt da cắt thịt... Chúng mình từng chia nhau từng viên kẹo bạc hà ngậm, từng xiú nhỏ ô mai mơ gừng chua chua, cay nồng... Chao ôi là nhớ...

Cuộc sống giờ đã đổi thay thật nhiều theo chiều hướng no đủ, sung túc về vật chất. Bây giờ ra chợ, mình có thể mua bất cứ thứ gì mình thích, ăn bao nhiêu bát phở sáng, rinh bất kỳ chiếc áo nào thấy hợp nhãn về treo đầy tủ... Những người sống bên cạnh mình cũng vậy, nhưng lòng người thì... thật vô tình...

Cũng vẫn những người hàng xóm năm nào - người khá giả thì mua những căn nhà đất tiền trên phố lớn, thỉnh thoảng đảo về khu nhà cũ, lạnh lùng gật đầu chào mọi người... Những người ở lại thì cửa đóng then cài, có khi cả tuần hai nhà sát vách chẳng nhìn thấy mặt nhau... Những đứa trẻ năm xưa lần lượt có gia đình, lần lượt chuyển đến những nơi ở mới - không hiểu có khi nào tìm lại được chút tình ấm áp, tối lửa tắt đèn có nhau như ngày xưa cũ ?!

Hà Nội chiều đầu đông, lang thang trong cơn gió lạnh đầu mùa và mưa phùn lất phất, chợt thấy nhớ da diết những kỷ niệm năm nào... Một thời đầy ắp khó khăn nhưng cũng chứa chan hạnh phúc... Những người bạn của mình, vì cuộc mưu sinh và vì nhiều lý do khác, năm nay cũng không kịp về đông đủ để chào đón cái khoảnh khắc thiêng liêng lúc giao mùa... Mong các bạn ở nơi xa chân cứng đá mềm, và hãy luôn nhớ về một mùa đông Hà Nội - trời thì lạnh nhưng lòng người thì ấm áp, chan chứa yêu thương...

"... Chiều nay mình ta lang thang trên phố nhạt nhòa

Sương giăng trắng niền mong chờ

Chợt chiều đông lạnh giá đến bơ vơ... "

Sưu tầm

Nhớ cơn Mưa Hạ ...Hát về Mùa Đông

Một ngày Hà Nội lập đông, ta bàng hoàng nhìn hàng cây già nua trút lá, những vệt nắng cuối mùa trên con đường chống chéo, nhớ đến xót xa một nụ cười...

Một ngày Hà Nội vào đông, ta một mình rảo bước trên những hàng phố thanh thang mưa bụi cuốn gót chân mùa, lắng nghe thành phố thở bằng tiếng gió lạnh căm vổ về nỗi nhớ. Mùa đông dường như thấy dòng người không vội vã, cuộc đời bớt những xô bồ... Ta yêu Hà Nội tự bao giờ? Ngay cả lòng cũng không nhớ nữa!

Ta yêu Hà Nội mùa đông, yêu những con đường mịt mù trong sương lạnh đến tê người, yêu cái giá rét đến cóng tay, để khát khao hơn một bờ vai ấm. Ta yêu Hà Nội mùa đông, yêu những buổi sáng thức dậy nhâm nhi ly cà phê nóng và lắng nghe những giai điệu viết cho thành phố một nghìn năm tuổi, viết cho những mùa đông yêu dấu, để khe khẽ thấy trái tim mình đập một nhịp bình yên.

Sương lạnh căm nóc nhà

Thăm đen hàng cây đứng chờ vơ

Nối nhau về xa títt mờ

Nối nhau những khuôn mặt phố.

(Những mùa đông yêu dấu – Đỗ Bảo)

Đó là một chiều thênh thang gió, một mình dạo qua những phố cổ ngoằn ngoèo in bóng thời gian, lắng nghe qua ô cửa sổ nhà ai một khúc tự tình Đỗ Bảo. Chợt yêu đến thế giọng ca ngọt ngào của chàng ca sĩ vẫn hay hát những bài tình êm như gió và nhẹ như chút nắng vàng phai nơi góc phố mùa đông.

Phố vẫn chạy dài, kìa Hàng Ngang, Hàng Đào tấp nập người qua lại, Hàng Mã sặc sỡ trong sắc giấy đỏ xanh và những thứ đồ chơi trẻ em ngộ nghĩnh, Hàng Đường thơm mùi ô mai sấu gừng chua, cay, mặn, ngọt, là món quà vật không thể thiếu trong cặp sách cô nữ sinh mỗi buổi đến trường, thêm được tấp vào quán quen trên phố Lương Văn Can xì xụp một bát mì vằn thắn, để lại nhớ cồn cào cái ngày xưa đòi mẹ mua mì gõ mỗi đêm đông...

Hà Nội nghìn năm là biết mấy đổi thay, cả những khuôn mặt phố cũng chẳng còn như trước. Nhưng có một điều có lẽ chẳng bao giờ thay đổi, đó là cái hồn cốt ngàn năm còn in trên từng viên gạch đã xỉn màu năm tháng, và phảng phất đâu đó trên mái tóc bạc phơ của bà cụ bán nước với đầu ngõ nhỏ - nơi giao nhau của những con đường hun hút gió chạy dài về mãi phía tháng năm.

Hà Nội của tôi những mùa đông giá lạnh

Những con đường thanh vắng trong sương

Bước chân người đi không hối hả

Những khuôn mặt không vát vả

Đêm nào trong chăn ấm nghe mưa

Những mùa đông thấm thoát thoi đưa

Nhớ đôi môi nào vẫn tươi hồng trong giá lạnh

(Những mùa đông yêu dấu)

Hà Nội mùa đông cho ta biết yêu thêm từng quán cóc vỉa hè – nơi người mẹ nghèo tảo tần nuôi ba con vào đại học; cho ta yêu từng con đường ẩm sương mỗi sớm còn in bóng dáng nhọc nhằn bàn tay chị lao công; cho ta yêu gánh hàng hoa thơm ngát giữa phố đông, ghé lại mua một vài bông hồng, chợt ấm lòng trước nụ cười cô bán hàng nghiêng nghiêng sau vành nón; yêu lắm những gương mặt người dừng nhặt nhòa trong giá lạnh, khi dừng đèn đỏ, có người khe khẽ nhắc mình quên tắt đèn xe...

Hà Nội mùa đông cho ta nhớ những buổi chiều tìm em trên phố cũ – chốn hẹn hò nay chỉ có mình ta với bức tường mốc meo màu rêu phủ, nghe đâu đây một tiếng lá rơi rất nhẹ, mùa đông khe khẽ trở mình. Ta lang thang hát tặng riêng mình bài ca ngày xưa mình cùng yêu thích. Phú Quang ơi, dường như ta mắc nợ nhạc người, mắc nợ những điều không bao giờ trọn vẹn, mắc nợ với những nhớ nhung, day dứt chẳng thể nguôi...

Chiều đông sương giăng phố vắng

Hàng cây lặng câm, tháp cổ mặc trầm

Ta còn chờ ai, nhạt phai sắc nắng

Heo may tan nhòa, bao giấc mơ xưa

Giờ em mong manh như khói,

Giờ ta nắng đã chiều rồi.

Tình xưa giờ như chiếc lá bay đi phương nào, tan tác muôn nơi...

(*Lãng đãng chiều đông Hà Nội – Phú Quang*) , Lại thêm một chiều đông Hà Nội lãng đãng, lãng đãng mây mù, lãng đãng sương, lãng đãng bước chân một kẻ lạc đường trong những chuyến hành hương về quá khứ. Phủ Tây Hồ vắng một tiếng chuông xa, khói sương nơi nào bằng lăng, liệu có phải em đang đứng đó đợi ta, nơi cuối con đường những vạt nắng ngủ quên?

Thì em ơi, ta vẫn sẽ mãi đi tìm, qua chiều lại sang đêm những con đường vắng người qua lại. Giọt mưa phùn ướt áo ta mà con đường xa ngái, bước chân người... liệu có về lối cũ nữa không?

Đêm mùa đông đi trên con đường quen

Nghe tiếng rao bồi hồi nỗi nhớ

Đâu hàng cây quạnh hiu phố cũ

Hà Nội ơi, đêm mùa đông, Hà Nội ơi...

Đi tìm em ta men theo thời gian

Qua tháng năm và mùa đông ấy

Cho dù xa lòng ta vẫn nhớ

Hà Nội ơi, đêm mùa đông, Hà Nội ơi...

(*Đêm mùa đông Hà Nội – Hoàng Phúc Thắng*)

Tiếng dương cầm lạnh và giọng hát Ngọc Tân còn ám ảnh ta nhiều đêm đông Hà Nội buồn như thế. Hà Nội về đêm, những con đường se lại, phố cũng dài hơn. Hà Nội về

đêm vẫn sáng ánh đèn. Từ ánh đèn đường vàng vọt, điều hiu trên những đại lộ không người, đến ánh đèn mờ trong những quán bar, vũ trường ồn ào một cuộc sống xa hoa nhưng hư vô, phù phiếm; từ ánh đèn leo lét trên một chiếc xe đẩy bán ngô nướng, khoai nướng, đến ánh đèn tuýp sáng trắng của những quán ăn đêm; từ những ánh đèn biển hiệu quảng cáo sáng trưng đến những ánh sáng hiếm hoi còn tỏa ra từ một ô cửa kính mờ trên căn gác mái, nơi cậu sinh viên bộn bề bài vở, người nhạc sỹ miệt mài viết cho xong những nốt nhạc cuối cùng, hay đơn giản chỉ là một người còn thao thức... nhớ nhớ, thương thương...

Đâu đó trong đêm, giữa một Hà Nội phồn hoa những màu sắc thị thành, ta lại nhớ đến cồn cào một miền quê yêu dấu, nơi có những cánh đồng mùa này trơ cuống rạ, nước lạnh tím bàn chân mẹ lam lũ tảo tần. Nơi có đàn em thơ lớn lên bằng tiếng à ơi đưa võng, bằng cánh cò trong câu ca dao, bằng củ khoai, củ sắn, bằng cả âm thầm mẹ tưới tắm những yêu thương.

Mùa đông, mùa đông

Bài hát ru nghe buồn không, buồn không

Bờ đê, bờ đê

Dài mãi những con đường quê, đường quê

Thương con cò trắng bay, lạc lối trong mây trời

Thương em lạnh cóng môi

Bài hát ru nghe xa vời

Nhấn nhủ trời xanh khuất sau làn mây

Nhấn nhủ mùa xuân trốn sau hàng cây

(Bài hát ru mùa đông – Dương Thụy)

Ta nhớ cồn cào những triền đê hoa cỏ may theo dạt nắng, nhớ con đường đất đỏ về làng bụi bám gót chân, những đêm gió bắc lùa qua cánh cửa gỗ kêu cọt kẹt, mẹ thương con khe khẽ lau nước mắt, năm nay mưa bão, mất mùa...

Mùa đông, cho ta về bãi sông Hồng bồi đắp những phù sa, cho ta gối đầu lên hoa cải vàng, mơ về những ngày xưa yêu dấu.

Anh có nhớ không, để Em gửi cho chút đông Hà Nội? Không có Anh, Hà Nội ru Em bằng những khúc nhạc buồn...

Sưu tầm

Tháng tám mùa thu Hà Nội nhớ Cốm

“Gió heo may đã về ... những cơn gió se se dịu dàng báo hiệu một mùa thu đang đến rất gần. Nếu ai đã từng ở Hà Nội vào mùa Thu chắc hẳn sẽ không quên nỗi mùi hoa sữa nồng nàn về đêm trên phố Nguyễn Du, những mẹt cốm xanh làng Vòng thơm nức trên khắp các ngã đường nét đặc trưng ấy đã làm nên một mùa thu của riêng Hà Nội và mãi chẳng bao giờ lẫn được với xứ sở nào.

Hoa sữa chẳng biết có tự bao giờ nhưng có một câu chuyện nói về khởi nguồn của cốm làng Vòng rằng: Từ rất lâu rồi, vào một năm thời tiết thật khắc nghiệt lụt lội làm nước ngập mênh mông khiến cho dân chúng đói kém. Có một gia đình ở làng Vòng thuộc phường Dịch Vọng – quận Cầu Giấy bấy giờ gặt chày được một nắm lúa nếp non, vì đói quá nên phải rang lên để ăn lại có hương vị thơm ngon lạ lùng. Nhà họ truyền tai nhà kia và cốm Vòng ra đời từ đó.

Cốm làng Vòng nổi tiếng khắp Hà Nội. Trước thời kỳ chiến tranh tiếng thơm của cốm làng Vòng truyền đưa vào đến Thanh Nghệ, đến Huế Quảng, đưa xuống Nam Định, Hải Phòng và vào thâu đến Sài Gòn Nam Bộ. Mỗi năm cứ thấy gió mùa thu nổi sóng trên đồng lúa miền Bắc là nhiều người lại nhắc đến cốm Vòng - Cái món quà thổ nưi thơm lành của ruộng lúa nếp ngoại thành thủ đô. Những cây sấu đứng đường của Hà Nội mà bắt đầu lộp bộp rụng xuống những trái sấu chín cây thì trên vỉa hè Hà Nội cũng bắt đầu hiện ra cái hình ảnh người gánh cốm đi bán rong. Trái với thói thường của hàng rong, gánh cốm cứ êm ả mà đi, người bán cốm không cất tiếng rao hàng. Hình thù người gánh cốm cũng phần nào gợi lên cái phẩm chất của thứ quà giản dị thơm thảo hiền hậu, vừa chắc chắn vừa tinh tế.

Đứng trên ban công nhìn xuống, đứng trong ngõ hoặc đứng trong quầy hàng nhìn ra, mà nhận được gánh cốm thì khắc gọi lấy mà mua. Cái gánh cốm Vòng cổ truyền đã quen quá đi rồi với con mắt của nhiều người đã chết đi sống lại nhiều lần với Hà Nội. Ai mà làm được cái gánh cốm Vòng có cái đòn gánh dị thường một đầu thẳng một đầu cong vút lên như cái ngọn chiếc hia tường Bình Định. Cái đòn gánh cổ truyền ấy là cả một thân tre đánh cả gốc, đầu cong chính là cái phần gốc cây mà có khi phải chọn hàng chục bụi tre mới tìm được một chiếc đòn gánh cốm vừa ý. Cho nên đã có những cái đòn gánh cong truyền đi vai người này đến vai người khác có hàng mấy đời liền. Trong thúng là cốm, trên mặt thúng là một bó cọng rơm tươi còn xanh màu mạ, và những tập lá sen Hồ Tây.

Đã bao năm nay như thế. Mỗi lần Hồ Gươm lặn tẩn ánh vàng nắng thu, mỗi lần những chòm mây mùa thu dấy Ba Vì và dãy Tam Đảo soi vào lòng sóng Hồ Tây, thì (ba mươi sáu) phố phường Hà Nội lại thấy xuất hiện cái bóng dáng êm ả của người gánh cốm Vòng tiến vào theo đường cửa ô Cầu Giấy. Lúc này cũng là lúc khắp nơi nơi, nắng mùa thu đang vẩy những đốm trứng cuốc vào mọi trái chuối tiêu đang vuốt cong lên cái màu vàng ngọt, và nắng mùa thu cũng đang làm bóng lên cái màu đỏ hỏ phách bay phấn của những quả hồng trứng cũng đang vênh hết cả tai hồng lên. Không hiểu đây là sự dàn xếp của mùa thu Việt Nam hay là sự hẹn hò của thời trân phẩm quả mà chuối tiêu trứng cuốc lại hay gặp mùa cốm và cốm lại gặp hồng trứng. Chắt nó ăn ý với nhau mà màu sắc nó còn gắn bó với nhau hơn nữa. Đây quả là cái điểm phúc của người họa sĩ vẽ tranh tĩnh vật gửi vào vật vô tri tất cả nỗi niềm vô cùng biết ơn của mình đối với đất nước giàu tươi, đối với lượng cả của đất nước đang ban lộc phúc cho cuộc sống của lúa của quả của con người. Ai khó tánh và cầu kỳ màu sắc cứ nói gì thì nói nhưng theo tôi cái màu xanh của cốm Vòng là thứ màu xanh đẹp hơn cả cái màu xanh của ngọc thạch.

Cốm xanh đậm ấy mà lại là lá sen xanh phớt làm đĩa đựng càng thấy mình cùng tạo vật sao mà nó chan hòa cảm thông đến được như thế. Cốm ròn lên một niềm vui bất tận xanh, mà trên mặt đó lại cho chẳng lên một mũi lạt chữ thập nhuộm đỏ cánh sen để gửi đến ngõ nhà người yêu, để đặt trên bàn tiệc cưới, đám hỏi thì quả cái màu xanh thật là màu của nguyện vọng hạnh phúc.

Ngồi bên mẹt cốm mới giã xong, tôi đã có dịp được rộng thêm kiến văn về giống lúa nếp và nghề làm cốm. Nếp làm cốm ra nhiều giống thật, và phải đặt mua rải rác ở nhiều cánh đồng, nhiều khi không phải đồng làng. Nào là nếp sớm Bắc nếp sớm ta, nếp Phùng, nếp Châm, nếp mộ. Cuối mùa cốm là thứ nếp dẹt, và ngon nhất vẫn là thứ nếp hoa vàng. Nếp sắp chín để gặt thì trước độ mười ngày là đúng vào dịp đi cắt từng bông về làm cốm. Cây lúa lớn lên rồi trổ hoa, hoa kết hạt, từ lúa con gái lúa dầy thì rồi trổ đồng, mà đậu sữa ngậm hạt rồi thành trấu và cái hạt lúa tuốt từng bông về mà rang mà giã thành cốm chính nó là hạt thóc bao tử vậy. Những năm hạn hán thiếu nước, hạt nếp bao tử bao giờ cũng nhạt nhẽo hơn năm mưa gió thuận hòa. Ngày đầu mùa của cốm là khoảng rằm tháng bảy ta. Trước đây người làng cốm hay tin vào thổ địa thành hoàng. Thường cứ vài gia đình rủ nhau sửa chung một lễ đơm chung một mảnh cốm mới đưa ra lễ đình. Ở đình làng có đèn hương nghi ngút. Ngày vui nhất và ngon đậm nhất của cốm tức là dịp tết trung thu, sữa hạt nếp bao tử gặp kỳ giăng tròn nên chất nhựa đường thật là ngọt động và dẻo quánh.

Thực ra không phải chỉ riêng miền Bắc mới có cốm và miền Bắc chỉ riêng làng Vòng mới có cốm. Ngay quanh thủ đô ngoài cốm Vòng còn có cốm Mễ Trì, cốm Lũ. Khắp nước ta, ở đâu có lúa nếp là ở đó có cốm, là ở đó làm cốm. Ở Bắc cũng như ở Nam, ở đồng bằng cũng như miền núi mỗi hạt cốm mỗi nơi đều có hương vị thổ ngơi của triền ruộng của cánh đồng nơi ấy. Còn nhớ bố tôi kể : " Những năm kháng chiến, có vài dịp được ăn quả cốm trên những nhà sàn chiến khu của anh chị em người Tày. Ngồi bên bếp lửa đêm thu nhà sàn nhìn giăng chiến dịch qua những mái lá rừng tươi Việt Bắc mà nhai những cánh cốm trắng đồng ngược, sao mà thấy nó dạt dào với hương lúa của những vật ruộng bậc thang chiến khu ".

Gió heo may lại về, mùa thu Hà Nội như trong hơn, tinh khiết hơn, nhờ hương thơm từ những lò cốm làng Vòng. Đi trên con phố thân quen của Hà Nội thoảng nghe bài hát của cố nhạc sỹ Trịnh Công Sơn: "Hà Nội mùa thu cây cơm nguội vàng, cây bàng lá ...".

Mình là người Hà Nội nhưng đang sống và làm việc ở rất..rất xa Hà Nội , nên nhớ Hà Nội lắm !

Sưu tầm

Oỉ mùa thu Hà Nội

Ngày lập thu đã qua tự buổi nào, cái nắng cuối hạ sót chút hanh hao níu kéo nhưng chẳng thể dấu nổi trong mình cái se lạnh mỗi sớm mai. Vậy là cái khoảnh khắc thời gian đã vắt sang khoảng cuối một năm “Vàng bay mấy lá năm già nửa”(Tản Đà).

Thu đã sang từ hôm qua hay hôm nay vẫn còn đang chùng chình nửa bước. Từ những nẻo đường rất ra, từ những con ngõ nhỏ rất vòng vo, thu đã tràn về trong băng khuâng và lạ lẫm. Nếu cứ đợi đến khi liễu rũ mình buồn lặng mới nhận thấy tín hiệu thu thì có lẽ thu đã sắp qua mất rồi. Mùa thu nay không còn quá lạnh lẽo để cảnh và người buồn thê thiết như trong những bài thơ mới năm nao.

Hồ Gươm chiều thu

Chưa bùng lên sắc vàng rực rỡ nhưng mùa thu vẫn tươi vui trong trẻo và ấm áp biết bao nhiêu. Sương chỉ mờ giăng giăng buổi sớm như gần như xa, như ảo như thực, cái heo may chỉ đủ thỏa mãn cơn thèm chút lạnh sau những ngày nắng đỏ lửa của mùa hạ. Có lẽ, mùa thu Hà Nội là đậm chất mùa thu nhất. Dấu chân lạnh lẽ của thời gian ngay lập tức để lại dấu vết. Cho dù có dấu mình đến đâu, thu cũng không thể nào qua mất được những hàng cây đang ngăn ngắt xanh lá. Lá tự đổi màu vàng: bắt đầu từ cái gân mỏng manh cho đến khi chín vàng cuống lá, rồi ào ào đổ giữa chiều thu.

Người ta nói mùa thu con người vì lạnh mà tìm đến nhau xây tổ ấm. Điều này liệu có đúng hay không ? Nếu vì giá rét mà tìm đến nhau có lẽ người ta sẽ đợi mùa đông. Mùa thu, những đôi uyên ương xây tổ bởi cái không khí mùa rất đối dịu dàng và thanh khiết. Không quá chói chang nắng, không có cái giá rét gió bắc, chỉ thoảng lạnh đấy, rồi lại thoảng bùng lên sắc ấm lung linh. Có người bảo, mùa thu là mùa dừng dừng. Nó dừng dừng vì cái thời tiết lửng lơ khó đoán của mình.

Ai biết ngày mai sương có giăng xa, heo may có thổi, hay bỗng nhiên lại ấm nóng như mùa hè. Mùa thu, cái cảm xúc tràn ngập lòng người dâng tràn lên ánh mắt. Chính vì thế có những điều chẳng cần nói vẫn được gọi thành tên "*Bóng chiều không thấm không vàng vọt / Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong*". Và khi tình yêu lên ngôi, người ta tìm đến nhau, tìm đến hạnh phúc lứa đôi. Trong vườn Bách Thảo, những cô dâu đang tìm cho mình một góc đẹp nhất để tạo hình. Người nghệ sĩ nhiếp ảnh muốn giăng thêm chút lá vàng mơ cho tấm ảnh nghệ thuật của mình thì cơn gió đi qua như kẻ giật dây, nghiêng cả trời lá vàng ào đổ. Đẹp đến mê hồn! Hèn chi, cứ đợi thu người ta mới quyết định tổ chức ngày lễ trọng đại của mình. Thu về giữa lòng Hà Nội "*Dọc những đường thu muôn nẻo ấy/ Rất nhiều nghệ sĩ nhớ xa xôi*".

Hoa sữa Hà Thành

Bên phố cổ, mái ngói thâm nâu cong mình hứng lá, vẽ thâm trầm xếp mái một chiều nghiêng. Chao ôi, cái cảnh sao mà khiến người ta phải nao lòng đến thế. Muốn níu giữ lại cái khoảnh khắc này cho riêng mình biết bao nhiêu. Nhưng đó là không gian thu rất đặc trưng của Hà Nội - là của chung mọi người. Ai có tấm lòng đa mang nghệ sĩ sẽ thấy luyến tiếc nhiều hơn mà thôi.

Trong các con ngõ nhỏ, mấy cô bán gánh hàng dạo đang gánh cả mùa thu. Về quê mùa qua giọng nói chân chất, chiếc nón lá đội che nửa gương mặt. Đôi quang gánh nhẹ như gánh mây chỉ có nắm rơm xanh mướt, chiếc lá sen to đùng đầy hững hờ cho hương cốm tỏa ra. Cái màu xanh của hạt gạo non thơm dẻo khiến thực khách muốn nhìn ngắm hơn thưởng thức. Từng hạt trong đến nồn nà. Cốm làng Vòng đấy, nhờ mùa thu cũng được người ta tìm đến nhiều hơn. Không biết bởi cốm làm dậy hương thu hay vì tiết thu làm cho hương cốm nức mùi. Chỉ biết người ta nhắc đến Hà Nội-mùa thu là nhắc đến cốm làng Vòng.

Thú vui ẩm thực dân dã có từ lâu đời đã ăn sâu vào nếp sống. Thành ra cứ đến thu, cô bán hàng rong lại quẩy cả mùa cốm đi khắp phố phường. Mùa thu, ngày và đêm có sự xoay vòng đến tài tình. Khi nắng vừa tắt sớm, thỉnh thoảng yên ắng không tối thẫm mà trắng trắng màn sương giăng. Trong cái hơi ẩm lạnh lạnh ấy, có những loài hoa khe khẽ cựa mình. Mùa này, ai đi qua đường Nguyễn Du, hẳn thoáng thoáng nhớ mùi hương hoa sữa. Hàng hoa sữa vẫn vươn cao đứng đó nhưng sẽ nở hoa sau bởi chúng đã già, đã trải sương và trở biết bao nhiêu mùa hoa, nay cũng đã kém nhạy cảm hơn.

Những cây hoa sữa trở hương sớm thường là những cây hoa sữa mới trồng. Đêm, một cụm hoa trắng ngà đầu bông đủ tỏa hương chảy dài cả con phố, nồng nàn như bao mùa thu đã qua. Ai đi xa Hà Nội, đến mùa này lại nôn nao nỗi nhớ: một khoảng trời, một khoảng hồ ngăn ngắt xanh; một con đường, một ngõ nhỏ vắng teo phủ lá; buổi sớm heo may, đêm đêm sương giăng lạnh, khoác chiếc áo mỏng đi giữa thu. Tất cả những khoảnh khắc ấy, mỗi mùa thu đi qua đều vô tình tích lại và in đậm trong tâm hồn không gọi thành tên. Để đến ngày chia xa Hà Nội mới bùng lên trong nỗi nhớ - nỗi nhớ cũng dịu êm như mùa.

Sưu tầm

Hà Nội mùa Thu với hương hoa Sữa

"Hà Nội mùa thu cây cơm nguội vàng, cây bàng lá đỏ..."

"...Nhớ phố Quang Trung, đường Nguyễn Du những đêm hoa sữa thơm nồng..."

Mỗi năm, cứ đến mùa Thu dù đi đến đâu là ta lại cảm nhận được cái mùi mà xa xa thì thoang thoảng thơm nồng, gần thì hăng hắc khó ngửi của hương hoa sữa. Một mùi hương thật quyến rũ lạ thường...

Ngày xưa, khi còn bé mình nhớ trước cửa nhà mình có cây hoa sữa. Cứ mỗi năm đến mùa thu là nó lại làm mình không sao ngủ đc, cứ mỗi vụ như thế là mình lại bảo bố chặt cây đó đi. Nhưng bố không chặt, bố bảo: "Cây hoa Sữa nó có vị đặc trưng của mùa thu miền Bắc, mùa Thu Hà Nội. Nếu ai đã quen với mùi hoa sữa thì sẽ không thể quên đc nó, không thể xa được nó. Đi xa thì nhớ, khi gần có thể nó làm mình cảm thấy khó chịu, nhưng khi xa thì mình sẽ rất nhớ nó mỗi khi mùa thu về, vì nó là dấu hiệu của mùa Thu mà. "

Tối nay, đi làm về. Xa xa mình đã cảm nhận đc hương hoa sữa. Lâu rồi mới để ý đến hương hoa sữa này, mùi của nó thật dễ chịu ... thơm quá, thoang thoảng mùi hương ... thơm quá... Mặc dù khi đến gần thì có thể nó hơi khó ngửi một chút nhưng mình vẫn cảm nhận đc mùi hương dễ chịu của nó. Nó làm mình nhớ nhà quá. Từ khi đi làm, mình quyết định sẽ sống tự lập, không phụ thuộc vào gia đình, mặc dù mình bit là sẽ khó khăn với người đã quen với sự chăm sóc của gia đình, bố mẹ như mình, nhưng mình vẫn quyết ra ở riêng. Giờ đây, khi mùa thu về mùi hương hoa sữa lại làm mình có cảm giác đc gần gũi bố mẹ, đc tắm mình trong sự chăm sóc, lo toan của bố mẹ. Nhưng mình phải cố, mình đã lớn và phải cố gắng để chăm sóc đc cho bản thân mình.

Đã lâu mình không đi qua phố Nguyễn Du, không biết giờ những cây hoa sữa già cổ đó có còn hương thơm nữa không. Phố Nguyễn Du giờ hình như chỉ còn vài cây hoa Sữa già thì phải, vì mình ít khi để ý đến nó quá, công việc làm mình chẳng có thời gian để ý đến cái gì xung quanh nữa. Ngày xưa, khi còn bé bố thỉnh thoảng hay cho mình đi chơi qua đó, lớn lên mình ít đi hơn, vì điều kiện mà. Giờ đây, khi mà công việc rồi mình lại càng ít đi hơn. Cùng lắm hôm nào không phải làm tối thì mình chỉ lang thang cafe một chút là lại đi về, đôi khi công việc làm mình mệt mỏi.

Mùi hương hoa sữa, bây giờ đi đâu quanh Hà Nội ta cũng có thể cảm nhận đc. Cái "...phố Quang Trung, đường Nguyễn Du những đêm hoa sữa thơm nồng..." giờ đã xưa rồi. Đường Nguyễn Du giờ chỉ còn vài cây hoa Sữa già "cổ thụ" thôi. Khi mình về sắp đến phố Đào Tấn, mùi hương đó lại làm dậy trong mình những kỉ niệm về thời khi mình còn chung sống với bố mẹ... Thời gian trôi qua nhanh quá, còn người cũng ngày càng khác đi, mỗi năm mình thêm một tuổi, cây hoa sữa mỗi năm lại già đi, bố mẹ mình cũng vậy. 30 năm bố mẹ sống cùng nhau hạnh phúc, 30 năm bố mẹ chưa nặng lời với nhau dù chỉ một lần. Mình khâm phục bố mẹ mình quá. Ngày xưa mình hay bảo: "Con muốn sau này lớn lên con sẽ giống như bố, yêu thương, chung thủy với mẹ và gia đình dù có bận như thế nào bố vẫn dành thời gian cho gia đình". Có nhưng hôm bố về muộn vì công việc, mẹ lo lắng đứng ngồi không yên, ăn bát cơm cũng không ngon, chỉ lo bố có chuyện gì xảy ra. Rồi những hôm bố bận tiếp khách, về nhà xay xỉn, mặc dù mẹ có nói nhiều, nhưng bố biết mẹ yêu bố như thế nào nên mới lo lắng mà nói bố, bố vẫn nhẹ nhàng không nói gì, cố lên giường ngủ để mẹ không phải bận tâm chăm sóc bố quá nhiều. Mình cũng mong sau này được như bố để người vợ tương lai của mình không phải bận tâm quá nhiều. Nhưng xã hội thay đổi đi lên, con người cũng có nhiều cái khác. Liệu mình có làm được những điều như bố mình đã làm với mẹ mình và gia đình không??? Có nhiều người ao ước có được cuộc sống như gia đình mình ...

Mùa thu về mình luôn mong được ngửi mùi hoa sữa, nhưng các bạn mình nhiều người không thích. Không sao, vì mùi hoa sữa với mình như những ân tình mà mình không biết tả như thế nào. Đơn giản, khi đi xa dù ở đâu có mùi hoa sữa nhưng mùi hoa sữa Hà Nội vẫn là đặc trưng in đậm trong con người. Vì Hà Nội có mùa Thu, có cái se lạnh mà mặc áo dày thì nóng mà mặc áo mỏng thì lạnh...

Sưu tầm

Cây cơm nguội

Mang một cái tên xấu xí, cây cơm nguội chẳng có hương thơm, cành cũng không thẳng và lá không to.. nhưng nó là sức bền, là sự kiên tâm, bất chấp đổi thay thời tiết....và cây cơm nguội có vẻ riêng mà không cây nào sánh được

Hà Nội có những đường cây khá đẹp. Nó là niềm yêu của ai đang ở Hà Nội, là nỗi nhớ của người đi xa, cũng là mong chờ của ai chưa đến.

Phố Trần Hưng Đạo có rặng sấu sum suê, tán tròn, xanh quanh năm. Phố Lò Đúc có hàng sao đen cao vút, thân thẳng tắp, đầy bóng mát. Đường Thanh Niên có phượng đỏ rực trời hè, nay còn thêm hoa ban tím. Phố Hàng Dầu có hoa sữa, nay còn thêm dâu da xoan. Đặc biệt phố Lý Thường Kiệt và quảng cửa Ủy ban Nhân dân thành phố Hà Nội, phố Đinh Tiên Hoàng, có hàng cây cơm nguội. Cái tên xấu xí, nhưng nó có vẻ riêng, không cây nào sánh được. Nó còn có tên nữa là sấu. Hình như chỉ Hà Nội mới có nhiều cây này. Bóng mát lấn tắn, mùa hè xanh ngát. Mùa đông rụng hết lá, cành trơ ra từ to đến nhỏ trong sương mờ, trong mây bạc nhìn cảnh khắng khiu mà tưởng ta đang đi trong tranh thủy mặc.

Cây cơm nguội rụng lá trước mọi loại cây. Tháng mười, khi hoa sữa tỏa hương trong đêm thì lá cơm nguội vàng au, bay đầy mặt đất. Thu đã đến hẳn rồi Hà Nội ạ.

Nhưng nó cũng lại hồi sinh cùng mùa xuân sớm nhất... Ngay từ tháng chạp, khi những cây bàng còn thả những tờ thư đỏ cho mặt đường, thì từ những cành tường đã chết khô, chết héo kia bật ra những cái chấm màu đồng điệu; màu tím hồng, rồi chẳng bao lâu thành màu xanh lá mạ, xanh non như màu nõn chuối, tắm trong mưa xuân sớm, nắng xuân sớm. Lá ấy trông ngon như màu cốm, hấp dẫn trẻ thơ ngắt quả chơi, hấp dẫn cả những ai yêu nhau phải hò hẹn tìm nhau.

Cây côm nguội sống hàng trăm năm, có khi còn dài hơn một đời người. Cây côm nguội mọc thành hàng, cho phổ thêm thơ mộng. Trong bóng hàng cây ấy, ai là người có những kỷ niệm vui buồn của đời mình với một gốc cụ thể nào? Có thể đó là buổi không thuộc bài, hôm đi bắt ve sầu, lúc đánh mất hòn bi ve, hôm đi tiễn đưa người bạn, cái buổi lần đầu tiên cầm tay ai, hồi hộp không nói nên lời. Cũng có thể đó là chỗ hai người chia tay vĩnh biệt, hoặc cắt đứt mọi ràng buộc một đời...

Cây côm nguội hẳn biết chia sẻ nỗi niềm, tình cảm ấy. Vì thế mà nó cứ thì thầm lao xao, mà rung rinh sáng lên trong nắng ấm, trong mưa phùn, trong dòng đời của bao cây khác, hoa rực rỡ hoặc thơm ngát hoặc thơm nồng... Cây côm nguội khiêm tốn vì hoa không thơm, cành không thẳng, lá không to... nhưng nó là sức bền, là sự kiên tâm, bất chấp đổi thay thời tiết...

Tuy vậy, cũng có những cây côm nguội quá già nua, bị sâu ăn ruỗng, phải nhường chỗ cho cây non, có khi là khác loài. Nhưng nó im lặng, vui lòng./

Sưu tầm

Nhớ da diết mùa đông Hà Nội

Phương Nam chỉ có nắng ấm và mưa nhiều, không có những ngày triền miên gió heo may thổi, nhớ da diết cái lạnh đầu đông Hà Nội...

Trời Sài Gòn mấy hôm đột nhiên se lạnh. Tình mơ, ban công gió lùa, hình ảnh những buổi sớm mùa đông cũ hiện về, quen thuộc, nôn nao đến lạ lùng.

Những buổi sáng Sài Gòn, khi đất trời còn ẩm hơi sương gợi cho tôi nhiều hình ảnh đã qua ở một mốc thời gian nào đó, đã xa... Tôi luôn luôn thức dậy đến sớm làm thật sớm. Vì yêu nhất những buổi sớm mai của Sài Gòn lúc mặt trời chưa kịp lấp ló.

Khi đó, cái trong trẻo của đất trời, tinh khiết của cảnh lá, lành lạnh mơn man của gió sớm gợi lại một cảm xúc, một nỗi nhớ rất riêng về những ngày tàn thu Hà Nội với những nỗi buồn vui lưu giữ theo những ngày dài thênh thang cùng bao điều muốn nói.

Con đường vắng. Mưa nhẹ. Gió mơn man. Lá khô la đà buông mình xuống đất... Khi đó, lòng thật bình thản mà không tránh được chút suy tư trầm lắng. Thấy rõ ràng hơn sự thiếu vắng một cái gì đó của riêng mình...

Hà Nội ơi, đầu đông rồi nhỉ? Thèm một bầu trời mưa bụi, nhưng xa quá! Hình ảnh một chiếc áo len trên đường phố trong cái se lạnh của một sớm Sài Gòn bỗng thấy mình da diết nhớ mùa đông. Nhớ một cách mơ hồ cảm giác ấy. Hơi ấm nồng nàn từ chiếc áo len, mùi hương dịu dịu từ chiếc khăn hồng lả lơi trên cổ. Nụ cười nôn nao khẽ chun người vì cái rét thật ngọt đầu mùa.

Sáng đầu đông ra phố, tóc xõa ơ hờ. Góc cafe bên hồ cùng đôi ba người bạn, nơi những giờ phút trôi đi thật nhẹ nhàng, thân thiết. Nhớ quán trà đạo ngày đầu tiên "Ô" rủ rê gặp mặt. Vẫn nhớ cái nhìn sững sốt của "Ô" trước cốc trà nóng đã trút vào nửa hộp đường mà tôi vẫn kêu... chưa ngọt.

Chúng tôi ít gặp mặt, nhất là giờ đây tôi đang ở thật xa Hà Nội, nên kỷ niệm về cốc trà đường ngày đông đôi lần tôi vẫn nhắc như một hình ảnh thân thiết gắn liền với tình bạn chúng tôi.

Phương Nam chỉ có nắng ấm và mưa nhiều, không có những ngày triền miên heo may thổi. Nơi xa này, đôi lần nhắc lại hai mùa thu đã trải qua nơi ấy.

Ra đi đâu có nghĩa là từ bỏ. Những lúc nghe lòng trống trải thấy nhớ Hà Nội thật nhiều. Lại bỗng thấy lòng cũng như đứa trẻ, chỉ mong đến ngày Tết, để được trở về trong màn mưa xuân li ti xứ Bắc. Được về lại Hà Nội với dư vị chút đông. Về với mẹ. Về để mẹ được ngắm nhìn con gái vẫn xinh ngoan. Về với những món ăn mẹ nấu cho bữa cơm gia đình nhỏ. Tôi sẽ đi chợ Tết cùng mẹ, dạo quanh phố phường với mẹ. Sẽ được trò chuyện từng đêm cùng cô em gái "chua ngoa" nhưng mãi mãi vẫn là em bé bỏng của tôi, dù có thể nào đi nữa!

Tôi đã từng nói tôi thích cái cảm giác đi xa trở về. Khi đó, mọi thứ đã từng rất thân quen bỗng trở nên mới mẻ lạ lùng. Thích làm một đứa trẻ chỉ để được bắt "những người lớn" chở đi chợ hoa, đi bao nhiêu lần tôi cũng không từ chối đâu.

Mùa xuân tôi sẽ về. Về hâm nóng lại những tình cảm bạn bè. Về với chợ hoa ngày giáp Tết. Để thấy cuộc sống thật vui và đẹp đến nồng nàn. Đó cũng là khi ta sống chậm lại như hòa mình vào từng hơi thở của gió, của lá, của hoa, của từng lời nói, ánh mắt cười.

Tôi sẽ về với tách cafe bên hồ ngồi nhìn lá phượng úa rơi theo gió. Những con đường không có nắng, những hàng cây rụng lá, những góc phố, ngôi nhà trầm mình trong tiết trời ảm đạm đã ngự trị trong trí nhớ tôi. Hình ảnh đó không nơi phồn hoa nào thay thế được...

Sưu tầm

Hà Nội Phố, Hà Nội Mùa Đông!

Chút gió heo may về mang theo hơi hướng của một mùa đông Hà Nội sắp bắt đầu. Thu còn chần chừ, vẫn vương chia tay trong hương cốm man mát, hương hoa sữa nồng nàn, ngây ngất phố, trong màu nắng vàng tươi như mật ong. Đông ngập ngừng với những cơn gió mùa đông bắc đầu tiên, lẫn vào từng cơn mưa, mưa lá bay đầy trời, kéo theo cái lạnh của khoảnh khắc giao mùa, vừa đủ cho những đôi tình nhân tìm hơi ấm tay trong tay bên nhau.

Lập Đông, Hà Nội có gam màu và hương vị say đắm là lạ. Màu vàng, đỏ của nắng, của lá cây, hương phố tỏa ra từ những hàng quà mùa Đông dọc vỉa hè... Tất cả những điều thi vị đó mang cho những người con xa Hà Nội một nỗi nhớ khó tả. Không ồn ào náo nhiệt như mùa Hè, không nồng nàn say đắm như mùa Thu, không tươi trẻ đầy sức sống như mùa Xuân, Đông Hà Nội mang chút lạnh lùng nghiêm nghị nhưng cũng không kém phần đáng yêu và duyên dáng giống như những nàng thiếu nữ Hà Nội vậy.

Hồ Gươm ngày Đông, mặt nước phẳng lặng, soi bóng Tháp Rùa cổ kính và những cành cây khẳng khiu, trụi lá. Lá đã theo gió đi cùng mùa Thu, dành lại cành trơ khấc cho mùa Đông.

Nắng không đủ rực rỡ, chỉ vừa đủ để làm hồng đôi má của ai đó. Những con đường với những rặng cây đang thay sắc lá. Thỉnh thoảng vài chiếc lá còn sót, rơi xuống trông giống như một vạt nắng vàng lấp lửng giữa khoảng không. Những chùm quả bàng chín vàng ửng, treo lủng lẳng trên cành, những bông hoa điệp còn vương lại, những cành cây cốm ngụi rung rinh trong gió có vẻ như không muốn rời đi theo mùa, làm cho cái màu

xám đặc trưng của mùa Đông được giảm bớt. Nhờ đó ta vẫn thấy ấm áp trong cái lạnh của gió, của không khí khi bắt gặp Đông trên phố.

“...Hà Nội mùa này chiều không buồn nắng

Phố vắng nghiêng nghiêng cành cây khô

Quán cóc liêu xiêu một câu thơ

Hồ Tây, Hồ Tây tím mờ...”

Hồ Tây sương phủ mờ, con đường Cổ Ngư hôm nay dường như cũng có chút khác lạ. Rộng hơn, lạnh hơn, không còn những đôi tình nhân sóng sánh bên nhau dạo bước dưới nắng chiều. *“...Đường Cổ Ngư xưa chậm chậm bước ta về...”*.

Hà Nội Đông về còn quyến rũ lòng người bởi những món ăn rất riêng. Đó là ngô nướng, ốc luộc và quẩy nóng chiên giòn.

Những bắp ngô nếp còn non, vừa mới được trẩy về từ bãi giữa cầu Long Biên, ven sông Hồng. Bóc lớp áo lá xanh mướt bên ngoài, ta bắt gặp những hạt ngô trắng ngần, bóng mịn, còn căng sữa. Đem quạt nướng trên than hồng chừng mười phút sẽ cho chúng ta những bắp ngô nướng ngọt dẻo thơm bùi, ngon phải biết...Ngô nướng quyến rũ thực khách bằng hương thơm riêng biệt, mùi thơm của hương đồng gió bãi, của phù sa hào phóng.

Ngô nướng chỉ sinh ra vào đúng mùa này, đúng khoảng khắc này khi cái se se lạnh của heo may bủa vây quanh ta, khi màn đêm biến chậu than hồng trở nên lung linh huyền ảo. Ai cũng muốn ngồi gần chậu than hơn chút nữa, những đôi má ửng đỏ, những cặp mắt long lanh xúm quanh người quạt ngô, những câu chuyện không đầu không cuối, những tiếng xuýt xoa trong tà áo mỏng, âm thanh lép bép của lò than...tạo nên một không gian ấm cúng kỳ lạ, hòa quyện vào không khí chờ đợi thơm mùi ngô nếp. Cầm bắp ngô nướng chín nóng hôi hổi trên tay, ta có cảm giác hơi ấm lan truyền từ tay vào từng đường gân thớ thịt.

Cẩn thận tách từng hạt, từng hạt, nhẹ nhàng bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nhâm nhi như sợ cái vị ngon ngọt ấy tan nhanh đi mất.

Sẽ là thiếu sót nếu ta bỏ qua món quẩy nóng.

Mặc dù chỉ mới qua mấy trận gió mùa mà đầu đó bên những vỉa hè, cổng trường đã xuất hiện hàng quẩy nóng với mấy cái ghế, cái bàn con sơ sài cùng chảo mỡ to đùng. Đây là món ăn dân dã và rất rẻ. Ta có thể bắt gặp trên phố rất nhiều hàng quẩy nóng nhưng nổi tiếng nhất vẫn là quẩy ở các phố như Cửa Nam, Phan Bội Châu, Quán Thánh, Thụy Khuê.

Quẩy ở phố nào cũng giống nhau, nhưng điều để thu hút thực khách và làm cho món quẩy của quán mình trở nên nổi tiếng thì bắt buộc người chủ phải có nước chấm ngon. Chua ngọt của dấm đường, se cay đầu lưỡi của ớt tươi, mặn dịu của nước mắm và không thể thiếu những lát đu đủ hay cà rốt thái mỏng. Một đĩa quẩy nóng, chấm với nước chấm chua ngọt, thêm chút tương ớt... Chao ời mới hấp dẫn làm sao.

Có ngô nếp nướng, quẩy nóng giòn, sao ta có thể quên ốc luộc được chứ! Những con ốc béo ngậy được làm sạch sẽ, luộc với lá chanh, sả và một chút gia vị ta có được món ốc ngon tuyệt. Cũng giống như ăn quẩy, ốc ngon một phần nhờ nước chấm, mỗi quán có một cách pha nước chấm riêng, khiến người ăn không thể nhầm lẫn. Nhẹ nhàng xoắn ruột ốc ra khỏi vỏ, rồi nhẹ nhàng nhấm chìm vào nước chấm, mùi vị chúng hòa quyện vào nhau, ngọt ngào biết mấy. Đêm mùa Đông, ngồi xì xụp húp bát nước ốc, uống rượu trong hơi men, xích lại gần nhau nói đủ thứ chuyện, những con ốc như kéo gần khoảng cách mỗi người.

Cứ vẫn vơ, mơ màng với cây, với lá, với quà phố Hà Nội trong cái lạnh ngọt ngào còn vương chút thu, dạo bước qua những con đường lá rụng ngập đầy lối đi, dễ khiến hồn ta bay bổng theo từng cơn gió.

Đông ơi, chào mi nhé. Mi về đây để ta có thể diện những chiếc khăn len ấm áp, để ta có thể thưởng thức một tách cafe nóng trong quán quen, để ta có thể hít hà cái lạnh giá của sương sớm...

Thì thoảng ta tự tạo cho mình cảm giác nhớ, để lại được mơ màng trong những dư âm cùng giá rét, nơi biến ta thành kẻ mộng mị sống cùng kí ức với niềm đau yêu dành cho Hà Nội. Hà Nội mùa Đông với mái ngói rêu phong, với cây bàng trụi lá thân sẫm trong sương mờ. Hà Nội mùa Đông với thấp thoáng phố xá ánh đèn, quán cóc vỉa hè, tiếng rao vẳng phố khuya... để lại từng nỗi niềm yêu thương mong nhớ hoài cảm

Và ta thấy lòng chùng xuống như khi nghe một giai điệu quen thuộc và vọng trong ta một khúc ca Hà Nội phố:

“Em ơi Hà Nội phố

Ta còn em mùi Hoàng Lan

Ta còn em mùi hoa sữa

Con đường vắng rì rào cơn mưa nhỏ

Ai đó chờ ai tóc xõa vai mềm

Ta còn em cây bàng mờ cội mùa đông

Ta còn em góc phố mờ cội mùa đông...”

Sưu tầm

Hà nội – Một sớm mùa đông

Một sớm mai thức giấc, nghe trong khói sương bước chân vương lạnh giá, nghe trong tiếng hoa đang thiêm thiếp ngủ vùi, bầu trời vẽ lên màu xám xám, Hà Nội miên man đón đông về. Là mùa sương dày đặc của bình minh, là lụa giăng mỏng manh Hồ Tây tím, là tiếng xuýt xoa trong quán nhỏ, vai nép vai nhau giữa phố phường...

Ai đã đợi mùa đông từ khi hạt mưa rơi đầu tiên lất phất, khi ngọn heo may len lén phủ hơi sương, khi bắt đầu thương những dáng cây trơ trụi, lá vàng rơi xào xạc bước chân đêm? Hà Nội vào đông sao vội quá, khi ta còn mơ màng giữa những tiếng rao khuya, chợt giật mình vì tiếng gió ù ù tạt qua thành mùa cây trút lá... Mùa đông đất Bắc, gió rét run người như trêu người những tâm hồn lạnh lẽo, cho ai cô đơn phải vội kiếm tìm nhau, mà tựa đầu thì thầm to nhỏ, gió sẽ chẳng còn chút lạnh căm. Ngắm cô gái lệ tay đưa thoăn thoắt từng mũi len ấm áp nhịp tình, ta mới thấy rằng mùa đông như cái cớ...cho ta đan dệt những yêu thương.

Hà Nội mùa đông, lang thang trên phố nhỏ nhìn dòng người hối hả lướt qua. Trai thanh, nữ tú dập dìu trong những sắc màu xanh đỏ, súng súng áo hoa với với mũ, khăn quàng, mắt ai cũng ánh lên tia hạnh phúc. Cái lạnh giá lùa vào trong áo, lẩn quất kiếm tìm hơi ấm đâu đây, sẽ vô tình khiến ta không vội vã, thả bước thong dong ngắm nghía những dáng hình... Ôi, cái rét ngọt đất trời phương Bắc, sao nhớ nhung, sao thiết tha, sao khiến ai phải tự giục bước chân tìm nơi quán cũ, khép mình nhắm nháp giọt cà phê. Mới thấy thú sao những câu chuyện xa gần bên chén trà sen nóng hổi, mà mùa đông như loại hương tinh túy của đất trời ướp thêm vào vị ngọt đê mê. Cho ta yêu biết mấy những đêm đông ai với ai dạo cùng trên phố cổ, ngắm đến ngẩn ngơ một tia sáng chẳng thành hình, mặc gió rét ủa vào rát mặt cũng chẳng thể làm băng đôi tim quá ấm nồng.

Hà Nội đông. Hàng quán nhỏ đủ đầy những món quà thơm phức, sức nước hương mời mọc đến nao lòng. Này ngô nướng, khoai lang, đây hạt dẻ; kia chân gà, bánh khúc, bánh bao chiên...Thôi thì đủ vị đắng cay mặn ngọt của cuộc đời, cho ta thưởng thức Hà Nội đông theo cách khác. Một Hà Nội của mùi hương thơm nức, của những tấm áo khăn ai đó quấn quanh mình, của phố lá gầy như nỗi niềm xa vắng, rưng rưng mắt ai trong quán ốc nóng cay xè? Quán ẩm thực, phố ẩm thực. Là Phan Bội Châu, Mai Hắc Đế, Tống Duy Tân, những Hàng Bạc, Hàng Bồ, Hàng Than, Hàng Điều... đã tạo nên nét chấm phá tinh kì, ghép lại muôn mảnh hồn Hà Nội... mộc mạc mà thanh cao.

Cái cảm giác một mình bên bếp lửa, tay hơ qua hơ lại lấy chút nồng, liệu có ấm áp bằng giữa đêm đông lạnh giá, ta có một mái đầu nương nhẹ bờ vai? Gửi những ai yêu cô đơn một mình trên phố vắng, hãy hít căng lồng ngực gió đông này, lạnh giá tinh khôi sẽ xóa tan đi niềm u uất. Đông miền Bắc ở nơi phương xa ấy, chắc có ai cồn cào nhớ gió se se, nhớ những chiều lá rơi vàng vối, thềm đến nao lòng Hà Nội hút chiều đông...

Mùa đông nhắc nhở những trái tim yêu về hơi ấm gia đình, bởi trong cái buốt lạnh thấu xương ta mới hiểu, ấm biết bao nhiêu ánh mắt nồng nàn. Đàn sâm cầm đã quay về Hồ Tây rồi đấy, gió đã vi vu lướt qua liễu hồ Gươm, đêm Giáng Sinh cũng đã lại gần, và mùa đông Hà Nội đang ươm trong mình màu xanh sự sống...

Sưu tầm

Mùa đông Hà Nội yêu và... ghét

Mùa đông Hà Nội, dù ai yêu ai ghét nhưng vẫn luôn là cái gì rất riêng của Hà Nội. Chỉ cần ra sân bay ở Hà Nội và TP. HCM thôi, sẽ thấy thú vị vô cùng.

Tôi dám cá trong số người dân của Thủ đô, sẽ có nhưng người không yêu mùa đông Hà Nội. Đó là các bà mẹ đang có con nhỏ. Lý do đơn giản thôi, cứ thử một lần vòng qua Viện Nhi mùa đông này thì biết, số trẻ nhỏ bị bệnh tăng vọt. Nhẹ thì húng hắng ho, nặng hơn thì viêm họng, viêm phế quản, mà nặng nữa thì cái lạnh đã "ăn" thẳng vào 2 lá phổi non nớt. Mùa đông Hà Nội là thế. hôm thì rét, rét đến tê người. Rét tới mức mặc năm bảy lớp áo mà vẫn thấy chẳng còn sinh lực để làm việc gì cả. Động vào đâu cũng thấy rét, thấy buốt không chịu được.

Hôm thì ấm hơn, nhưng mà vẫn lạnh. Những cơn gió từ đâu mang cái lạnh tới nhằm vào các ô cửa mà phả. Trên đời này, không thể nói người mẹ ở nơi đâu thương con hơn. Đặc biệt là với những người mẹ có mùa đông Hà Nội. Chỉ cần nghe tin dự báo thời tiết là cái lạnh về, những người mẹ đã bắt đầu lên phương án "phòng thủ" cho con. Chỉ cần đi ra đường vào mùa đông này, sẽ thấy các em bé, nào khăn, nào tất, nào mặt nạ, nào găng tay, rồi chùm khăn nilong ra ngoài... Người mẹ ngồi sau vẫn sợ con chưa đủ ấm, còn giục con nép vào lưng bố đang lái xe đằng trước, rồi vòng tay, ôm chặt lấy con yêu. Vậy mà, dù có thế nào, các em bé vẫn cứ húng hắng. Và, "vèo" một cái, lên cơn sốt, khi đưa vào viện thì đã viêm phổi rồi. Các bác sỹ viện nhi bảo: "*Không tránh được, mùa đông mà*". Và thế là các bà mẹ thở dài, bỗng thấy sao ghét mùa đông Hà Nội đến thế.

Các ông già, bà cả cũng là những người... sợ mùa đông Hà Nội. Cái lạnh, như con dao, chỉ chực xông vào nhà quật ngã những con người đang ở tuổi xế chiều này. Các cụ có câu: Rét tháng 3 bà già chết cồng.

Trên thực tế, người ta cũng nói, không có gì "đi" nhanh như các cụ già gặp rét. Mới hôm qua, còn gặp cụ sum vầy bên các con. Có cụ hãy còn cầm bình tưới cho giò phong lan treo ngoài hiên. Cánh hoa phong lan mong manh, ngậm hạt nước trong khiến lòng các cụ thanh thản quá. Vậy mà qua một đêm, Hà Nội bỗng trở gió. Thế là trong cái khu phố bé nhỏ dáo dác thông tin: Cụ A cảm, đang nằm nhà. Cụ B nặng hơn, hình như bị cấp cứu vì đứt mạch máu não... Buổi tập thể dục buổi sáng của các cụ, vậy là vắng đi thêm vài người.

Những người già đúng là như cây cao, sợ gió lớn. Các cụ bà, lo cho cụ ông, ngay từ hè đã tìm len, đan cho chồng những chiếc áo ấm. Tối đến, cụ bà giục cụ ông ngâm chân, chuẩn bị chăn đệm sẵn sàng, uống thêm chút mật ong cho ấm họng. Các con thì lo kiểm cái máy sưởi, để đầu giường. Nếu bố cảm thấy lạnh thì bật lên. Thế mà có khi sáng hôm sau, cả nhà không thấy bố lục đục trong phòng, chạy lại thì có khi, ông đã về với tiên tổ vì mùa đông lạnh quá.

Trái lại, vẫn có những người lại yêu mùa đông Hà Nội da diết. Đó là những cô cậu thanh niên chưa chồng, chưa vợ. Sức trẻ vẫn đang căng tràn. Lúc nào trong người cũng ngồn ngộn mong ước được khám phá. Mùa đông đến, các cô các cậu lúc nào cũng căng tai lên nghe dự báo thời tiết. Hễ thấy đây đó, như Sapa chẳng hạn, nhiệt độ xuống thấp 1,2 độ C, băng phủ kín cây là a lê hấp, các cô cậu lên đường tìm hiểu mùa đông. Đi 3 hôm, 5 hôm, khi trở về, các bạn kết luận: mùa đông Hà Nội hãy còn ấm chán. Có những cậu chàng, chắc là để "ghi điểm" với các bạn gái, khi ra đường vào giữa mùa đông Hà Nội vẫn không chịu đeo găng tay, không khẩu trang, cái áo rét có khi còn không cài kín cổ...

Người mẹ nhìn thấy, chạy vội theo nhắc con phải giữ ấm. Nhưng không, cậu ta đã phóng vút đi, tỏ ra ngượng ngượng khi lớn thế này mà còn để mẹ chăm sóc.

Những đôi tình nhân cũng là đối tượng rất yêu mùa đông Hà Nội. Không yêu sao được khi mà đêm lạnh, hai trái tim được ở bên nhau. Khi người em đang run lên vì lạnh thì có ngay một chiếc áo choàng khép lên đôi vai gầy. Càng lãng mạn hơn nữa khi chiếc áo bông đó được cởi ra từ chính tấm thân đang ngồi bên cạnh... Đôi tay cũng lạnh, ngay lập tức cũng có một đôi bàn tay ấm áp áp ôm. Thế là hết rét. Hoặc là có khi vẫn rét đấy nhưng họ đã không cảm nhận mình đang lạnh. Bởi, tình yêu đã sưởi ấm hết rồi. Cũng vì thế, vào mùa đông, số các đôi tình nhân yêu nhau không hề giảm. Có đôi bạn trẻ, còn tìm những nơi vắng, vốn rét vô cùng như sân vận động Mỹ Đình để... đứng bên nhau nữa.

Mùa đông Hà Nội, dù ai yêu ai ghét nhưng vẫn luôn là cái gì rất riêng của Hà Nội. Chỉ cần ra sân bay ở Hà Nội và TP. HCM thôi, sẽ thấy thú vị vô cùng. Những hành khách nào đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất, trên người mặc đầy áo rét trong khi thành phố đang tỏa nắng chan hòa, thì y như rằng, họ mới bay từ vùng... mùa đông Hà Nội đến. Và ngược lại, có những vị khách miền Nam, trong khi Hà Nội đang "áo đơn áo kép" thì vẫn áo sơ mi mỏng tang, đáp xuống sân bay rồi mới kêu lên vì... lạnh quá. Trong kia, những 30 độ kia. Ôi chao.

Có nhiều người bảo tôi, không ra Hà Nội vào mùa đông, nghĩa là còn chưa biết Hà Nội. Không phải là "đặc sản" sao nhiều người muốn thưởng thức đến thế, phải không mùa đông?

Sưu tầm

Hà Nội mùa lá rụng

Những ngày đông lạnh giá rồi cùng qua đi, những cơn mưa phùn lất phất rồi cũng lắng lại, gió và nắng lại cùng nhau hòa lên một khúc tình ca lộng lẫy. Những hàng cây khẽ rùng mình nhận ra phút giao mùa lặng lẽ để rồi trút những chiếc lá vàng hoặc những chiếc lá xanh cần cỗi để khoác lên mình bộ áo mới xanh non. Những cơn đường ngập trong tiếng lao xao của hàng ngàn chiếc lá thả mình với vũ điệu xoay vòng và chúng như được tiếp thêm hơi thở của những cơn gió khiến cho vũ điệu ấy càng trở nên quyến rũ. Hà Nội đang trải mình sang một mùa mới. Mùa lá rụng!

Những tưởng mùa thu trút lá vàng nhưng không phải. Mùa lá rụng tràn về cuối xuân, đầu hè khi nắng xé toang thăm xam xám, sơn phết lên nền trời vạn vật một màu tinh khôi, trong vắt. Những bông hoa nở bung ra phơn phớt. Những gánh hàng hoa đầy ắp muôn sắc. Và không thể khác được là màu của lá cây. Lá cây không hắt vàng vọt, nâu sậm. Lá cây không hắt xanh ri, già cứng. Lá cây được pha màu giữa vàng mơ hoa và xanh non lá mạ. Bay bay, vi vu, nhẹ nhàng mà xao xuyến. Hà Nội phút giao mùa đang mang một vẻ đẹp lãng mạn, thơ mộng và nhiều cảm xúc.

Đó là lễ hội của những hàng xà cừ già nua hay những anh sấu cường tráng thậm chí là cả những chị hoa ban chớm nở. Những hàng xà cừ tưởng như già nua, lặng lẽ trong suốt những ngày dài, giờ đây đang bung ra nhảy múa. Một năm cống hiến mình che nắng, che mưa, che gió rét...chỉ đợi mùa về là rung mình ngạo nghễ. Những anh sấu cường tráng, ngạo nghễ cũng chẳng chịu thua kém, chỉ đợi những cơn gió thoảng qua là rũ bỏ những chiếc lá vàng khiến ai đi qua cũng phải rùng mình trước một khung cảnh lá vàng rơi xào xạc. Chúng làm con tim tôi nhảy múa và làm bao trái tim khác khẽ thầm gọi tên: Hà Nội ơi...! Gần 15 năm sống ở Hà Nội, tôi không bị vẻ hào nhoáng của chốn phồn hoa đô hội lôi cuốn nhưng lại như bị mê hoặc bởi những vẻ đẹp bình dị, khiêm nhường của chốn Hà Thành.

Hà Nội - Mùa lá rụng còn được tô điểm thêm bởi những bông hoa loa kèn trắng muốt. Hoa loa kèn không thơm nồng gắt nhưng dịu dàng, tinh tế, mơ mơ, màng màng. Có ai đó nói rằng chúng có mùi ngai ngái. Ai đó lại bảo, hình như chúng có một mùi thơm đặc trưng. Tôi vẫn nghĩ, chỉ có một cái tâm như thủy, một trái tim bình yên, ta mới cảm nhận hết được vẻ đẹp sâu lắng của những bông hoa vừa yêu kiều tiểu thư vừa bình dị thôn nữ.

Cuộc sống nơi thị thành đã khiến con người xoáy theo vòng xoáy của thời gian với hàng loạt công việc bộn bề. Nhưng chắc chắn rằng nếu có một lúc nào, bạn hay tôi dành một chút thời gian thả mình trong một quán cà phê vỉa hè, lắng nghe vũ điệu của những chiếc lá, thả hồn trong gió và tận hưởng những giây phút hiếm hoi này trong năm thì tôi tin rằng bạn sẽ giống như tôi mà thốt lên rằng Hà Nội - Mùa lá rụng yêu quá đi thôi...

Sưu tầm

Tản mạn mùa lá rụng

Hà Nội, mùa này, lá đỏ. Chờ đèn đỏ ngã tư đường, lá rơi trên tóc, lá rụng trong giỏ xe. Nhớ câu thơ người bạn Sài Gòn đọc Hàng cây nói với lẽ đường/ Mỗi khi đỏ lá là thường nhớ nhau.

Mới đó mà tưởng chừng như xa lắm. Cuộc sống lạnh lùng dẫm qua khúc đường lãng mạn. Khi lá rụng nhắc ta chiếc lá cuối cùng trong mùa sống của O. Henry. Nhắc ta về hai đứa trẻ nhặt lá bàng trong mùa lạnh toí bời của Thạch Lam. Nhắc ta về tuổi thơ quét lá rụng trong mùa giông bão trên đường Hoàng Diệu của Lê Văn...

Nhớ nôi lá vối. Nhớ chùm lá trong thùng gánh nước. Nhớ nôi cơm thơm mùi khói lá tre.

Những mùa lá trong ký ức. Ta là lá chưa rụng nhưng đã thương về cội.

Lá vàng sớm rời xa để cây mãi còn xanh lá. Là lẽ sống cho đi và nhận về. Như giếng làng, phải cho đi nhiều mới trong, phải cho đi nhiều mới lành. Giếng cho, giếng mới sống.

Những chiếc lá hình tim. Rất nhiều lá hình tim, phải đâu chỉ là lá tình thức – lá bồ đề – có hình tim. Phải chăng lá hình tim để nhắc nhở ta tình yêu cây cỏ, nhắc nhở ta về mối tình cộng sinh? Không còn cây lá, hành tinh này chỉ là hành tinh chết, thì con người về đâu.

Lá nào cũng có rãnh. Như chiếc máng xối. Để nhanh thoát nước? Để mách ta giọt buồn nên thoát nhanh?

Lá me kể lại với ta rằng những kỹ sư - công chánh ngày trước đã trồng me vì họ cũng suy tư về những chiếc lá rụng. Lá me không làm tắc cống, dễ trôi đi, và không làm khổ những người phu quét đường dừng chỗi lắng nghe nỗi mệt nhọc đi qua ngày khuya.

Cảm ơn Hà Nội mùa lá rụng, nhắc ta rằng mùa lá rụng đâu phải là mùa thu. Đừng bắt chước văn chương xứ người để làm tập làm văn như con vẹt. Đừng cũ kỹ ước lệ, cứ mùa thu là “rơi xào xạc”, “thôn thức”, “cô phụ”, là “con nai vàng ngơ ngác”, là “lá vàng khô”. Hãy nói bằng mắt ta nhìn, bằng trí ta nghĩ.

Ta yêu thiết tha xứ sở nhiệt đới hoa lá bốn mùa. Ta thương quặn lòng mùa cây trút lá để nhẹ người gồng mình xuyên gió. Cây cỏ cũng chia khổ cùng xứ sở trong những mùa hạ bão giông.

Sưu tầm

Mùa sen Hà Nội

Hà Nội tháng 6. Các diễn đàn trẻ lại trở nên xôn xao bởi một thú chơi tao nhã và lãng mạn: Đi ngắm sen hồ. Đến hẹn lại lên, cứ mỗi mùa sen nở là Hồ Tây lại trở nên xôn xao hơn bình thường...

Không nhiều người ở Hà Nội đất chật người đông biết rằng, ngay bên cạnh Công viên nước Hồ Tây có một đầm trồng sen rất lớn. Sen Tây Hồ có mùi hương đặc biệt, thơm dịu và ngan ngát nên dùng để ướp trà rất ngon. Các chủ đầm sen ở đây cho biết, đầm đã được các chủ thầu mua cả để dành cho việc ướp trà sen, thỉnh thoảng họ mới hái sen để đem bán cho người dân thủ đô mua về chưng trong nhà hay cúng lên chùa.

Thời khắc tốt nhất để hái sen ướp trà là hái vào lúc hoa vừa mới hé nở khi mặt trời vừa thức dậy, hương thơm thanh khiết, cánh hoa mềm mại, e ấp. Tuy nhiên, những cánh hoa ấy sẽ được gỡ bỏ chỉ để lấy phần hạt gạo sen trên đầu sợi nhị vàng ươm. Những hạt gạo này sẽ được gom lại và ướp cùng với chè trong vài ba ngày để tạo ra một loại trà hảo hạng, có bản sắc riêng, rất được người Hà Nội ưa chuộng và tự hào.

Và một con đường mới mở chạy men quanh Hồ Tây đã nối các đầm sen lại thành một địa điểm lý tưởng để các bạn trẻ tụ tập mỗi buổi sớm, buổi chiều hay mỗi cuối tuần. Cái tên Bến Thượng Hải, Hàn Quốc và Nhật Bản đã trở nên quen thuộc với nhiều người trẻ. Quanh các bến này là các khu đầm sen xanh mướt lá, màu hoa hồng nhạt e ấp, hương thơm tản bay trong gió đầy quyến rũ, mặt nước hồ sóng sánh dập dềnh.

Thiên nhiên trong lành và thơ mộng, đặc biệt hấp dẫn các lứa đôi.

Bến Hàn Quốc là nơi có nhiều đầm sen đẹp nhất. Ở đây vào mỗi buổi sớm mai hay lúc chiều buông lại thấy nhộn nhịp những nam thanh nữ tú. Có người đến đây đơn giản chỉ để hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn những đóa sen khoe sắc, nghe tiếng khỏa nước của mái chèo người chủ đầm đi hái sen buổi sớm. Tuy nhiên, cũng có người đến cùng với cả... người mẫu và máy ảnh để tìm kiếm những bức ảnh đẹp, những khoảnh khắc để đời. Nhiều bạn gái năm nào cũng lên đây để chụp một bộ ảnh sen cho riêng mình làm kỷ niệm.

Thỉnh thoảng vào những đêm sáng trăng của mùa sen, lại có những nhóm bạn lên đầm vào buổi tối, chuyện phiếm, qua đêm trong lều canh, sớm mai tỉnh dậy đón bình minh, sáng khoái tận hưởng những cảm xúc êm dịu và chiêu những ngụm chè sen ngọt mát cùng bạn bè.

Sau những ngày làm việc căng thẳng thì việc lên Hồ Tây để thưởng thức “mùa sen” quả thật là một thú vui đơn giản và lãng mạn. Nhiều bạn trẻ còn tổ chức đi picnic để ngắm sen tại những địa điểm không quá xa Hà Nội như ở Bắc Ninh, Quan Sơn, hay Ninh Bình...

Sưu tầm

Hà Nội và mùa heo may thương nhớ

Phố phường Hà Nội sau một mùa nắng bất thường, “tiết tháng 7 mưa dầm sùi sụt” chẳng đến, nhưng heo may thì cứ về đúng nhịp, vẫn nguyên vẹn cái tiền định của đất trời.

Những mùa heo may đều gắn với kỷ niệm vui buồn, có chia ly và đoàn tụ. Trời xanh và mây trắng cứ bồng bênh như mơ. Gió cũng chỉ đủ làm cho những trái tim rộn ràng thổn thức, đủ để các bạn trẻ tựa vào nhau, nâng nhau đi vào một mùa hạnh phúc.

Heo may đã về.

Phố phường Hà Nội sau một mùa nắng bất thường, “tiết tháng 7 mưa dầm sùi sụt” chẳng đến, nhưng heo may thì cứ về đúng nhịp, vẫn nguyên vẹn cái tiền định của đất trời.

Tôi đứng trên căn gác nhà mình mà thả hồn theo làn gió heo may đầu mùa thổi tới. Cái se se của đất trời chuyển vụ. Cái xào xạc của những chiếc lá oằn mình qua mùa mưa bão. Cái háo hức của những bông hải đường rung lên trước những ngọn gió heo may đầu tiên. Ngoài kia những chùm hoa sữa cũng đã bắt đầu nhu nhú.

Kể cũng lạ về loài hoa hải đường. Đó là loài hoa đặc biệt mà tôi từng được biết. Đặc biệt không phải ở màu đỏ tươi đến nao lòng, sắc sỡ mà không chói lóa. Đặc biệt cũng không phải ở màu xanh ngấn ngát của lá. Đặc biệt cũng không phải màu vàng óng ánh của nhụy hoa. Cái đặc biệt chính là thời gian mà bông hoa ngậm trong mình để có được những sắc màu ấy.

Tôi cứ nghĩ lẫn thẩn rằng, đến như loài hoa để có được những sắc màu dâng hiến đẹp để cũng phải trải qua nhiều nắng gió. Nụ hoa bắt đầu có từ cuối xuân đầu hạ. Chưng cất từ những tia nắng gay gắt của một mùa hè chói lóa. Chưng cất từ những gió mưa vùn vũ, từ những cái lạnh tê lòng. Phải chăng mọi cái “ăn xổi ỡ thì” sẽ nhanh tàn chóng héo?

Ký ức lại đưa tôi về với những tháng ngày xa xưa của tuổi học trò. Tôi vẫn nhớ như in cái cây hải đường bên bờ ao nhà bạn. Ở nơi đó chúng tôi đã cùng nhau học bài, cùng nhau đón ngọn gió nồm nam mát rượi ngan ngát hương lúa, ngào ngạt hương cau. Ngày ấy tôi thật vô tâm. Chỉ biết đến mùa xuân để có được những cành hoa mướt xanh và sắc sỡ mà không hiểu cái điều sâu xa về loài hoa mà bạn đã gửi gắm...

Cuộc đời mỗi con người đều có những ngọn gió heo may và đồng hành cùng nó. Riêng với tôi nó còn là người bạn tri kỷ của tuổi thơ lam lũ. Ai đã ở quê sẽ háo hức như thế nào khi đón ngọn heo may về.

Heo may cũng bắt đầu mùa cốm. Cốm quê tôi không có cái màu xanh mướt mướt và dẻo thơm như cốm Vòng, nhưng đối với bọn trẻ chúng tôi đó là cả một mùa háo hức và mong nhớ.

Thường đến mùa cốm, mẹ tôi bao giờ cũng làm cho bọn trẻ chúng tôi một vài mẻ. Bố và các anh chị tôi ngày ấy đều công tác xa nhà, chỉ còn lại mẹ và hai chị em tôi. Thích ăn là thế nhưng phải ngồi rang thì lúc nào tôi cũng “nhường” cho chị. Rang và giã cốm là cả một nghệ thuật. Thường thì mẹ tôi phải đảm đương tất cả các khâu, còn chúng tôi chỉ là người trợ giúp.

Heo may cũng gắn liền với mùa cá. Tôi không phải là một tay “sát cá” nhưng heo may về cũng là mùa để có những bữa tiệc cá rộn ràng. Bây giờ thì đồng đất quê tôi không còn cá nữa, nhưng ngày trước cá nhiều vô kể. Có lần đang ngồi trong nhà ăn cơm, một trận mưa rào lai láng, cá rô rạch vào đến tận sân nhà.

Heo may là mùa cá nhảy, bạn đã biết đến điều đó chưa?

Chính cái tuổi trẻ chúng tôi háo hức đón heo may cũng vì lẽ đó. Chưa có nhà “cá học” nào giải thích vì sao đến mùa này cá lại nhảy. Nhưng những nhà “cá học” nông thôn chúng tôi cho rằng do chuyển thời tiết mà cá di chuyển. Và trên đường di chuyển gặp chướng ngại vật cá sẽ sẵn sàng nhảy qua, kể cả bờ. Lợi dụng điều đó chúng tôi đã “giăng bẫy” bắt cá.

Còn nhớ trước ngày tôi xa quê, xa mái trường, lại là mùa heo may tôi “giăng bẫy” bắt được nhiều cá nhất. Khi đi thăm một vòng khu đồng đất quê mình, chúng tôi đã xác định được khu ruộng có nhiều cá. Thế là chúng tôi bắt đầu “cuộc chiến”, dùng xẻng, thuổng phá bờ, đào những cái “khăm”. “Khăm” là tiếng quê gọi chứ thực ra là những cái hố dài chạy suốt cả bờ ruộng. Hố không quá sâu, chỉ độ 40cm, miễn là khi cá xuống không thể nhảy lên được. Hai bên thành hố chúng tôi đắp bờ cao hơn mặt nước một tý. Khi cá di chuyển gặp bờ sẽ nhảy qua và rơi vào “khăm”. Đào chưa xong mà trời đã tối nên chúng tôi cố gắng đào một chỗ sâu hơn để nếu cá nhảy qua thì dón vào đấy.

Sáng ra, nghĩ chưa có nhiều cá nhảy nên cũng đứng đĩnh, à ời. Mặt trời lên độ “hơn cây sào” chúng tôi mới ra kiểm tra “trận địa” vừa giăng. Thật không tin vào mắt mình nữa. Cơ man nào là cá. Nhiều nhất là cá quả và cá rô. Hôm đó tha hồ mà trở tài làm các món ăn ngon...

Rồi khi heo may thổi mạnh, chúng tôi tiễn bạn bè cùng lớp ra trận. Chia tay nhau mà có gì đâu, chỉ là những điệu hát lời ca và những cuốn sổ tay ghi mấy dòng lưu bút. Chúng tôi nghĩ khó có ngày gặp lại nhau khi ngoài kia tiếng súng đang chát chúa gần lắm.

Tuổi mười tám lần đầu xa mẹ rang sách gấp rồi phía lửa cháy mở ra

Cây bàng cháy khung trời cửa sổ

Bạn gửi gì khi ngắt lá trao ta...

Tiền bạn đi chưa lâu, tôi cũng lên đường. Bẵng đi mấy năm chúng tôi quên cả ngọn gió heo may quay quắt, những mẻ cỏm ngát xanh cùng những con cá quẫy bắn bùn tung tóe.

Tôi trở lại mái trường cũng đúng vào năm hòa bình đầu tiên và bắt đầu có ngọn gió heo may thổi tới. Tôi là người may mắn hơn các bạn vì đi sau lại được về trước. Có những người bạn của chúng tôi đã vĩnh viễn không quay trở về. Gặp nhau để chia tay nhau mà nước mắt cứ giàn dụa...

Ngày tôi vào trường cũng là ngày cô bạn ngày xưa lại chuẩn bị ra trường. Ước mơ của bạn được vào học Văn của trường Tổng hợp thế là không thành. Thi đậu vào trường nhưng lại phân học Sử làm bạn buồn mất cả tháng trời.

Chúng tôi chia tay nhau dưới những hàng nhãn của khu Mễ Trì. Tôi cũng không nghĩ mình sẽ được về ngồi trong giảng đường này, được cùng bạn đi dưới những hàng nhãn, hàng bằng lăng và hàng liễu đang xõa tóc trên khắp lối mòn của trường đang xào xạc rung lên trước cơn man nào là gió. Cuộc đời nhiều cái không thể lường hết. Chỉ mấy năm thôi nhưng mọi cái tưởng như không thể giờ đã trở thành có thể.

Ngoài kia, tiếng tàu điện ào ào đang chậm chậm vào ga và tiếng leng keng vui như tiếng cười con trẻ.

Những mùa heo may, ời những mùa heo may, có kỷ niệm vui buồn, có chia ly và đoàn tụ. Chẳng có ở đâu như mảnh đất này lại có cái mùa kỳ lạ đến nhường ấy. Trời xanh và mây trắng cứ bồng bênh như mơ. Gió chỉ đủ làm rung nhẹ hàng cây, đủ để mặt hồ gợn sóng. Gió cũng chỉ đủ làm cho những trái tim rộn ràng thổn thức, đủ để các bạn trẻ tựa vào nhau, nâng nhau đi vào một mùa hạnh phúc.

Còn chúng tôi, gió cũng chỉ đủ làm lay nhẹ những mảnh hồn để nhớ về những ngày xa xưa, để chấp nối lại thành cuộc đời mỗi con người.

Heo may bao giờ cũng đúng hẹn. Như Hồ Tây đúng hẹn chim Sâm Cầm cũng sẽ lại về.

Sưu tầm